

วิถีแห่งอำนาจ

ไอ้ ก๋วย

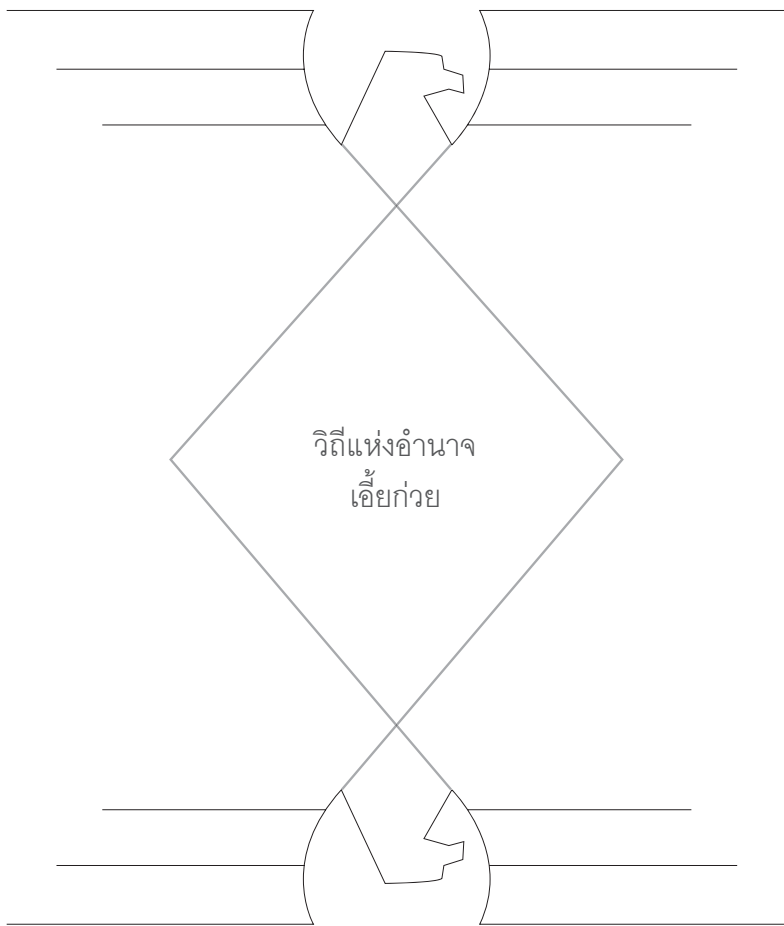
楊過

เบื้องหลังชีวิตบทกวีของ “จอมยุทธ์เจ้าอินทรี”
ตัวละครที่ “กิมย้ง” นำเสนอได้อย่างยอดเยี่ยมและแยบยล

เสถียร จันทิมาธร

MATICHONBOOK

วิถีแห่งอำนาจ

เอี้ย

ก๋วย

เสถียร จันทิมาธร

วิถีแห่งอำนาจ เอี้ยก้วย • เสถียร จันทิมาธร

พิมพ์ครั้งแรก : สำนักพิมพ์มติชน, พฤศจิกายน ๒๕๖๓

ราคา ๕๕๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

เสถียร จันทิมาธร. วิถีแห่งอำนาจ เอี้ยก้วย. กรุงเทพฯ : มติชน, ๒๕๖๓.

๒๒๔ หน้า.-- ๑. เอี้ยก้วย, ค.ศ. ๑๘๖๖-๑๙๒๕. ๒. จีน--ประวัติศาสตร์.

๓. จีน--การเมืองและการปกครอง. I. ชื่อเรื่อง.

๘๙๕.๑๓๐๙๒๗

ISBN 978-974-02-1724-4

สำนักพิมพ์มติชน | www.matichonbook.com

ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : อารักษ์ คคนาท, สุพจน์ แจ้งเร็ว, สุชาติ ศิริสุวรรณ,

ปิยชนัน สุทธิทรัพย์, ไพรัตน์ พงศ์พานิชย์, นงนุช สิงหเดชะ

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : อพิสิทธิ์ วีระจาวุฑฒ

รองผู้จัดการสำนักพิมพ์ : วุจิรัตน์ ทิมวัฒน์, มณฑล ประภากรเกียรติ

บรรณาธิการบริหาร : สุลักษณ์ บุญปาน • บรรณาธิการเล่ม : โมน สวัสดิ์ศรี

พิสูจน์อักษร : ชัยรัตน์ เลิศรัตนพร • กราฟิกเลย์เอาต์ : กรวีย์ เจนกิจณรงค์

ศิลปกรรม-ออกแบบปก : ณัฐชญาภรณ์ บุญมี • ประชาสัมพันธ์และการตลาด : ภัมพร รุจรัตน์, ณัฏชา เชี่ยวกุล

บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) : ๑๒ ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ ๑ เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๑๒๓๕ โทรสาร ๐-๒๕๔๙-๕๔๑๘

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชน ๑๒ ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ ๑ เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๒๐๐๐, ๒๑๐๘ โทรสาร ๐-๒๕๔๑-๙๐๑๓

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) ๑๒ ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ ๑

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๓๓๕๐-๓๓๖๐ โทรสาร ๐-๒๕๔๑-๙๐๑๓

Matichon Publishing House a division of Matichon Public Co., Ltd.

12 Tetsabannaruean Rd., Prachanivate 1, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand

ในกรณีที่มีหนังสือผิดพลาดจากการพิมพ์ เช่น หน้าขาดหาย หน้าซ้ำ หน้าสลับ เข้าเล่มกลับหัว

กรุณาติดต่อมาที่ email: matichonbook.sales@gmail.com

หรือ inbox matichonbook เพื่อขอเปลี่ยนแปลงใหม่

หากท่านต้องการสั่งซื้อหนังสือเล่มนี้จำนวนมากในราคาพิเศษ

โปรดติดต่อโดยตรงที่ บริษัทงานดี จำกัด โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๓๓๕๓ โทรสาร ๐-๒๕๔๑-๙๐๑๓

ฝ่าย MATICHON PREMIUM PRINT : บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) ผลิตสิ่งพิมพ์ทุกประเภท

โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๒๔๑๙, ๒๔๒๔ โทรสาร ๐-๒๕๔๑-๙๐๑๓

สารบัญ

คำแนะนำสำนักพิมพ์	๑๓
เรียนรู้ เอี้ยก้วย เรียนรู้ ผลึกแห่งชีวิต จาก “กิมย้ง”	๑๕
๑. เกิดมากับ “ปม”	๒๑
๒. ไร้ญาติ ขาดมิตร	๒๔
๓. แรกพบ อึ้งย้งทดสอบ	๒๗
๔. อึ้งย้งกำหนดวิถี	๓๐
๕. แรกพบอวเอี้ยงฮง	๓๓
๖. ต่างชุดเซยกันและกัน	๓๖
๗. ผลจากอวเอี้ยงฮง	๓๙
๘. ถวิลหาลมปราณคางคก	๔๒
๙. ลมปราณคางคก	๔๕
๑๐. คำพิพากษา เอี้ยก้วย	๔๘
๑๑. ช้วนจินก้า ล้วนจริง	๕๑
๑๒. กลอนบนหลักศิลา	๕๕
๑๓. จางเหลียง เฝ้าตั้งเอี้ยง	๕๘

๑๔. ปมลึกจากอดีต	๖๑
๑๕. ตัวแปร เข้าใจผิด	๖๔
๑๖. ต่อสู้ ๒ แนวทาง	๖๗
๑๗. ต้อนรับน้องใหม่	๗๐
๑๘. แรกพบ ประสบพัสดุ	๗๓
๑๙. ภาพลักษณ์กลอกกลิ้ง	๗๖
๒๐. จากเอี้ยคังถึงเอี้ยก่วย	๗๙
๒๑. เตี้ยจี้แก๊งกับเอี้ยก่วย	๘๒
๒๒. เอี้ยก่วยต่อรอง	๘๕
๒๓. เหมาเจ๋อตง เอี้ยก่วย	๘๘
๒๔. เคล็ดวิชาซ้วนจิน	๙๑
๒๕. ทฤษฎีกับปฏิบัติ	๙๔
๒๖. ทดสอบฝีมือเอี้ยก่วย	๙๗
๒๗. หมื่นคน ยากต้านติด	๑๐๐
๒๘. พลังพล่งจากตั่งซั้ง	๑๐๓
๒๙. ลมปรานคางคก	๑๐๖
๓๐. ทางเปี่ยงเอี้ยก่วย	๑๐๙
๓๑. จุดตัด จุดหักเลี้ยว	๑๑๒
๓๒. เตียงพิกล เตียงประหลาด	๑๑๕
๓๓. เตียงแห่งพันซ์ทรมาน	๑๑๘
๓๔. เตียงหยกเย็นเป็นไฉน	๑๒๑
๓๕. น้ำลายแห่งความแค้น	๑๒๔
๓๖. โกวโกวอันประเสริฐ	๑๒๗
๓๗. โฝพุ่งสูง โฉบลงต่ำ	๑๓๐
๓๘. แห่ฟ้า ตาข่ายดิน	๑๓๓
๓๙. น้ำลึ้มกับปักเฮ้ง	๑๓๖
๔๐. เคล็ดวิชาสุรางคนางค์	๑๓๙

๔๑. อุปสรรคขวากหนาม	๑๔๒
๔๒. ปัญหาเล็กล้ำซับซ้อน	๑๔๕
๔๓. พลังลมปราณสะดุด	๑๔๘
๔๔. บักลั้ง ยิงกลับหลัง	๑๕๑
๔๕. คำสัจจากนักพรต	๑๕๔
๔๖. ออกจากสุสานโบราณ	๑๕๘
๔๗. จากเอี้ยคังถึงเอี้ยก่วย	๑๖๑
๔๘. หลุดพ้นคำสาบาน	๑๖๔
๔๙. ทำนบอารมณ์พังทลาย	๑๖๗
๕๐. คัมภีร์เก้าอิมจินเก็ง	๑๗๐
๕๑. ๒ วีรชนเอกชน	๑๗๓
๕๒. ชาดพรหมจรรย์เลือนหาย	๑๗๖
๕๓. ทฤษฎีประสานปฏิบัติ	๑๗๙
๕๔. หนึ่งร่ำให้ หนึ่งหัวร่อ	๑๘๒
๕๕. เป็นขอทานเฒ่า อั้งซิดกง	๑๘๕
๕๖. ร่วมกินร่วมอยู่กับผู้เฒ่า	๑๘๘
๕๗. อั้งซิดกง อวเอี้ยยงฮัง	๑๙๑
๕๘. ยอดยุทธ์บนฮั่วซัว	๑๙๔
๕๙. ฉันทาคติ เอี้ยก่วย	๑๙๗
๖๐. ๒ พลังประจันหน้า	๒๐๐
๖๑. อ่อนระเนนเอนลง	๒๐๓
๖๒. ทาง ๒ แพร่ง เอี้ยก่วย	๒๐๖
๖๓. ๓๖ เพลงไม้เท้าตีสุนัข	๒๐๙
๖๔. อำลา บรรพต ฮั่วซัว	๒๑๒
๖๕. หลักการ อาจารย์ ศิษย์	๒๑๕
๖๖. ขบวนการของท่านซุนปิ่น	๒๑๘
๖๗. ท่วงท่า ไม้เท้าตีสุนัข	๒๒๑

๖๘. คัมภีร์นพยม เอี้ยก่วย	๒๒๔
๖๙. ยอดวิชายายวิญญาน	๒๒๗
๗๐. ประมุขแห่งยุทธจักร	๒๓๐
๗๑. หลังกิมลั่นฮวบอ้วงอาลา	๒๓๓
๗๒. หมั่นหมายกลางงานเลี้ยง	๒๓๖
๗๓. ดุจสนี่ बात ฟาดเปรี๊ยะ	๒๓๙
๗๔. คำประกาศจากเอี้ยก่วย	๒๔๒
๗๕. คุณธรรม น้ำใจ เอี้ยก่วย	๒๔๕
๗๖. สุสานโบราณประสานซ้วนจิน	๒๔๘
๗๗. กระปี่สุรางคนางค์ ใจพิสุทธิ์	๒๕๑
๗๘. ช่องว่าง อึ้งย้ง เทียวเล้งนึ่ง	๒๕๔
๗๙. เดี่ยวจักษณกับหญิงแพศยา	๒๕๗
๘๐. อันว่า “รัก” เป็นฉันท	๒๖๐
๘๑. วนเวียน เผลอญหน้า ทำท่าย	๒๖๓
๘๒. สะพานเชื่อม ค่ายกลดงหิน	๒๖๖
๘๓. เพลงไม้เท้าตีสุนัข	๒๖๙
๘๔. ที่รักเป็นรับ ที่รับเป็นรัก	๒๗๒
๘๕. จากรักเป็นรับ รับเป็นรัก	๒๗๕
๘๖. สตรีชุดเขียวจากดงไม้	๒๗๘
๘๗. ตรึงตรา สตรีชุดเขียว	๒๘๑
๘๘. ศิษย์คนสุดท้าย อึ้งเอี๊ยะซือ	๒๘๔
๘๙. แปรผันไปตามบทเพลง	๒๘๗
๙๐. ตัวแปร ดับฝัน ลืมกั๊ว	๒๙๐
๙๑. เค้กสำโกว เผยแสดง	๒๙๓
๙๒. วิญญานเอี้ยคังหลอกหลอน	๒๙๖
๙๓. แรกประสบอึ้งเอี๊ยะซือ	๒๙๙
๙๔. ตัวตน ก่อรูป อึ้งเอี๊ยะซือ	๓๐๒

๙๕. มิตรสหายต่างวัย	๓๐๕
๙๖. เงื่อนงำ เอี้ยคัง ตาย	๓๐๘
๙๗. เจ้าเกาะดอกท้อเรื่องฤทธิ์	๓๑๑
๙๘. เรียนรู้วิชา อึ้งเอี๊ยะซือ	๓๑๔
๙๙. เงื่อนไข ซื่อแป่ สหาย	๓๑๗
๑๐๐. กรรไกร เหล็ก ตัดแฉ่	๓๒๐
๑๐๑. จอมยุทธ์เกาะดอกท้อ	๓๒๓
๑๐๒. กำชัยเหนือแผ่นกระดาด	๓๒๖
๑๐๓. อนาคตใจ การตายเอี้ยคัง	๓๒๙
๑๐๔. พลัง ความแค้น แน่นอก	๓๓๒
๑๐๕. ช่วยเหลือกิมลุนฮวบอ้วง	๓๓๕
๑๐๖. “พันธมิตร” แห่ง “แนวร่วม”	๓๓๘
๑๐๗. หลอมรวมเป็นหนึ่งในเดียว	๓๔๑
๑๐๘. เส้นทาง วิบาก หลอมรวม	๓๔๔
๑๐๙. จุดตัด จุดหักเลี้ยวใหญ่	๓๔๗
๑๑๐. วินาทีเอี้ยก้วยแขนขาด	๓๕๐
๑๑๑. เติลิดไปในหุบเขาร้าง	๓๕๓
๑๑๒. ผูกพัน เอี้ยก้วย อินทรี	๓๕๖
๑๑๓. ถ้ำ สุสาน ตึกโกวคิ้วปาย	๓๕๙
๑๑๔. สุสานกระบี่เกี่ยมท่ง	๓๖๒
๑๑๕. พบกระบี่หนักไร้คม	๓๖๕
๑๑๖. ประกระบวณท่าอินทรี	๓๖๘
๑๑๗. โอสถ สุดแสน มหัศจรรย์	๓๗๑
๑๑๘. ไมตรี อินทรี อัปลักษณ์	๓๗๔
๑๑๙. เคียวกราดตลอดเดือนเศษ	๓๗๗
๑๒๐. กัดฟันจากอินทรีวิเศษ	๓๘๐
๑๒๑. หลักศิลากลางน้ำเซียว	๓๘๓

๑๒๒. กระบือสูร ตักโกวคิ้วปาย	๓๘๖
๑๒๓. กำลังภายในเพิ่มพูน	๓๘๙
๑๒๔. จริงใจ ไม่ตรี กวญแจ	๓๙๒
๑๒๕. พลาณภาพกระบี่หนัก	๓๙๕
๑๒๖. สยบ ๓ สูดยอดฝีมือ	๓๙๘
๑๒๗. โคนกิมลั่นฮวบอ้วง	๔๐๑
๑๒๘. ชีตซา บุญคุณ ความแค้น	๔๐๔
๑๒๙. เบื้องหน้านักพรตชวนจีน	๔๐๗
๑๓๐. พิธี เลอะเทอะ เหลวไหล	๔๑๐
๑๓๑. น้ำใจ ไม่ตรี เอี้ยก้วย	๔๑๓
๑๓๒. ๑๖ ปีที่ต้องรอคอย	๔๑๖
๑๓๓. หวนกลับสู่สานกระบี่	๔๑๙
๑๓๔. รำกระบี่ไม้กลางหิมะ	๔๒๒
๑๓๕. ฝึกกระบี่กลางมหาสาร	๔๒๕
๑๓๖. ๖ ปี ก้าวกระโดดใหญ่	๔๒๘
๑๓๗. ชาวยุทธ์เจ้าอินทรี	๔๓๑
๑๓๘. แม้อยู่ใกล้ แต่เหมือนไกล	๔๓๔
๑๓๙. แรกพบ ประสบ จอมยุทธ์	๔๓๗
๑๔๐. ฤทธิ์ ๑ คน ๑ อินทรี	๔๔๐
๑๔๑. ภูวามังกรคำราม	๔๔๓
๑๔๒. มหัศจรรย์ จิ้งจอก ๙ หาง	๔๔๖
๑๔๓. จิ้งจอกกับสตรีลึกลับ	๔๔๙
๑๔๔. ทำไม่ตาย สตรีชรา	๔๕๒
๑๔๕. แล้วอดีตได้ซอกกลับมา	๔๕๕
๑๔๖. เปล่งพลาณภาพผ่านเสียงกู่	๔๕๘
๑๔๗. เหตุใดต้องเป็น “จิ๋วแป๊ะทง”	๔๖๑
๑๔๘. แปรเปลี่ยนแต่ไม่เปลี่ยนแปลง	๔๖๔

๑๔๙. ทำขน จิวแป๊ะทง เอี้ยก่วย	๔๖๗
๑๕๐. หมัดสูญญำรัส คงเม็งคั้งฮวบ	๔๗๐
๑๕๑. ฝ่ามือ กำสด วิญญูณสลาย	๔๗๓
๑๕๒. เศร้า กำสด วิญญูณสลาย	๔๗๖
๑๕๓. เสกสรรปั้นแต่งเรื่องราว	๔๗๙
๑๕๔. ถึงยอมแพ้ ก็ไม่ยอมให้แพ้	๔๘๒
๑๕๕. กลยุทธ์ ล่อล่ือจากถ้ำ	๔๘๕
๑๕๖. วนเวียนในหุบเขาร้าง	๔๘๘
๑๕๗. จุดพลิกผัน แปรเปลี่ยน	๔๙๑
๑๕๘. “คัสตรา” เป็น “แพรรณ”	๔๙๔
๑๕๙. ความหลังยังตราตรึง	๔๙๗
๑๖๐. ๓ ความหวัง กวียเซียง	๕๐๐
๑๖๑. งานชุมนุมผู้กล้า	๕๐๓
๑๖๒. อาวุธลับลับสุดยอด	๕๐๗
๑๖๓. เป็นฝีมือจอมยุทธ์ใด	๕๑๐
๑๖๔. ฤา อึ้งกง เท่ากับ เอี้ยก่วย	๕๑๔
๑๖๕. เปาะแส ร่องรอย อึ้งกง	๕๑๗
๑๖๖. ชุมนุมผู้กล้าเซียงหยาง	๕๒๐
๑๖๗. ตัวประหลาด ของขวัญประหลาด	๕๒๓
๑๖๘. ตัวประหลาด ล้วนเป็นแขก	๕๒๖
๑๖๙. เจื่อนำ วันที่ ๒๔ เดือน ๑๐	๕๒๙
๑๗๐. เตรียมมอบของขวัญสำคัญ	๕๓๒
๑๗๑. ภาพจากสนามประลองยุทธ์	๕๓๕
๑๗๒. พยัคฆ์คำรน ราชสีห์คำราม	๕๓๘
๑๗๓. เฝื่อน้ำเอี้ยงเป็นของขวัญ	๕๔๒
๑๗๔. คุณูปการ จอมยุทธ์ชาวอินทรี	๕๔๕
๑๗๕. ของขวัญที่ ๓ ปรางกุ	๕๔๘

๑๗๖. ไม่เท่าดีสุนัขปรากฏ	๕๕๑
๑๗๗. อั้งเอี้ยะซื่อ เอี้ยก้วย ปรากฏ	๕๕๔
๑๗๘. ภูตบุรพาเฒ่า ภูตบุรพาน้อย	๕๕๗
๑๗๙. แม่ชี เทพธิดา น้ำไ้	๕๖๐
๑๘๐. ใช้้องเอี้ยะซื่อตุจสะพาน	๕๖๓
๑๘๑. ความนัย แม่ชีเทพยดาน้ำไ้	๕๖๖
๑๘๒. พเนจร ลุควัน กังหน้า	๕๖๙
๑๘๓. ศาลเจ้าทวนเหล็ก เกียเฮง	๕๗๒
๑๘๔. หลังกัวตึงอ๊กปรากฏ	๕๗๕
๑๘๕. ความจริงอันน่าเจ็บปวด	๕๗๘
๑๘๖. ๑๖ ปีแห่งการรอคอย	๕๘๑
๑๘๗. เหตุใดไม่รักษาคำมัน	๕๘๔
๑๘๘. ภายในหุบเหว ยังมีบึ้ง	๕๘๗
๑๘๙. ประสบ พบกัน และกัน	๕๙๐
๑๙๐. เราอยู่กันหุบเขา สิ้นไม่ตรี	๕๙๓
๑๙๑. ขึ้นจากหุบเหว สู่เบื้องบน	๕๙๗
๑๙๒. ฝ่ามือกำสรด วิญญูณสลาย	๖๐๐
๑๙๓. กำราบกิมลั่นฮวบอ้วง	๖๐๓
๑๙๔. สถานการณ์สร้างเอี้ยก้วย	๖๐๖
๑๙๕. คลื่นลูกใหม่ คลื่นลูกเดิม	๖๐๙
๑๙๖. เสาะหา ๕ ยอดคนยุทธจักร	๖๑๒
๑๙๗. ภูตบุรพา ผยองประจิม	๖๑๕
๑๙๘. บทจบ เอี้ยก้วย เจ้าอินทรี	๖๑๘

พัฒนาการ ความคิด สัมพันธ์ระหว่างใจ
กับ กระปี่ เอกภาพ ความขัดแย้ง

๖๒๑

บรรณานุกรม

๖๒๔

คำนำสำนักพิมพ์

ผันผ่านมาหลายทศวรรษภายหลังนวนิยายกำลังภายใน “มังกรหยก” จากบทประพันธ์อมตะของ “กิมย้ง” นักเขียนแดนมังกร ชื่อดังได้รับการยอมรับทั้งจากชาวจีนและชาวเอเชียทั่วไป ยิ่งเมื่องานวรรณกรรมชิ้นนี้ได้ต่อยอดจากหนังสือภาคแรกมาสู่ *มังกรหยก ๒ เอี้ยก้วยเจ้าอินทรี* จนถึงภาคต่อที่ดำเนินเรื่องในเวลาถัดมาอีกหลายปี นั่นคือ *มังกรหยก ๓ ดาบมังกรหยก* ยิ่งต้องนับถือความสามารถอันล้ำเลิศของผู้ประพันธ์

เมื่อกลั่นกรองลงไปในตัวละครนำ บทบาทอมตะย่อมตกเป็นของ “ก๊วยเจ๋ง” ซึ่งเป็นตัวละครที่โดดเด่นอยู่ทั้ง *มังกรหยก* ภาค ๑ และภาค ๒ รองลงมาก็คือจอมยุทธ์ “เอี้ยก้วย” ลูกชายคนเดียวของ “เอี้ยคัง” ซึ่งรับบทบาทวายร้าย ก่อนจะมาถึง “เตี้ยบ้อกี้” พระเอกคนสุดท้ายใน *มังกรหยก ๓ ดาบมังกรหยก*

แต่เหตุใดในบรรดาจอมยุทธ์ที่หยิบยกมา “เอี้ยก้วย” (หรือที่คุ้นเคยกันในฉบับภาพยนตร์ว่า “เอี้ยก้วย”) กลับได้รับความสนใจจนต้องตีพิมพ์หนังสือและสร้างเป็นภาพยนตร์ไม่ต่างจากภาคแรก

“เสถียร จันทิมาธร” นักหนังสือพิมพ์ผู้เลื่อมใสนวนิยายกำลังภายใน ได้มองเห็นความพิสดารในชีวิตรักของเอี้ยก้วย ก่อนจะชวนนำจุดเด่นดังกล่าวมาถ่ายทอดให้เห็นชีวิตในแต่ละฉาก แต่ละบทสนทนา

ตีพิมพ์ครั้งแรกที่มติชนสุดสัปดาห์ ในคอลัมน์ “วิถีแห่งอำนาจ เอี้ยก้วย” แล้วรวบรวมเป็นหนังสือในชื่อเดียวกัน

ภายใต้งานเขียนเล่มนี้ ได้เปิดเผยเบื้องลึกของตัวละคร “เอี้ยก้วย” จากฉบับนวนิยาย นับแต่การก่อกำเนิดที่จำต้องทนรับชะตากรรมอันเลวร้ายเพราะผู้เป็นพ่อเคยก่อกรรมตำทราวม กระทั่งความเก่งกล้ารู้ร่ำให้เขาต้องปลีกแยกจากอาจารย์เนื่องจากกระทำชั่วซ้ำกับตน ท่ามกลางคำถามจากชาวยุทธว่าเหตุใดเขาจึงเลือกหนทางชีวิตแบบขบถนิยม หากเป็นเช่นนั้นเขาจะจมอยู่กับความเลวร้ายเยี่ยงบิดาหรือไม่ ยิ่งเมื่อได้อาจารย์อีกคนเป็นจอมยุทธ์หญิง “เซียวเล้งนึ่ง” ก่อนจะรักใคร่แต่งงาน ยิ่งเป็นการกระทำที่ไม่น่าไว้วางใจ เนื่องจากการฉีกธรรมเนียมยุทธจักรอย่างร้ายแรง

นอกจากความย้อนแย้งดังกล่าว เอี้ยก้วยยังเล่าเรียนสรรพวิชาจากจอมยุทธ์ทั้งฝ่ายเทพและฝ่ายมาร สังคมจึงยังสับสนกับพฤติกรรม แม้ว่าแท้จริงเอี้ยก้วยคือผดุงคุณธรรมอย่างยากที่ผู้ใดจะเทียบได้ แม้ต่อมาเอี้ยก้วยต้องประมือกับศัตรูนอกดินแดนโดยเฉพาะจักรวรรดิมองโกลและลามะทิเบต ข้าพลาตท่าถูกตัดแขนจากเหตุแห่งอคติ แต่สุดท้ายลิขิตชีวิตก็เปิดโอกาสให้เขาได้ฝึกวิชากับนักอินทรีรุ่นใหญ่

อะไรที่ทำให้จอมยุทธ์ขบถคือผู้ผดุงคุณธรรม และอะไรที่ทำให้จอมยุทธ์ในสำนักผู้ผดุงคุณธรรมกลายเป็นคนชั่วร้าย หนังสือเล่มนี้ได้อธิบายด้วยการนำนวนิยายเล่มดังกล่าวในแต่ละสำนวนแปลมาวิเคราะห์จนตกตะกอน แฉทั้งอ้างอิงยังหนังสือบางเล่มที่น่าสนใจย้อนกลับมาเปรียบเปรยให้เห็นถึงความเหมือนและแตกต่างในแต่ละบริบทได้อย่างน่าสนใจ

อย่างน้อยก็เพื่ออุปมาให้ได้มองเห็นว่า การหักหาญความรู้สึกของตนด้วยการยอมให้ผู้อื่นค้นขีดตามขนบธรรมเนียมเดิม นั้นหาใช่ความจำเป็นสำหรับการก่อร่างความก้าวหน้าในชีวิตของตัวเองแม้แต่น้อย

สำนักพิมพ์มติชน

เรียนรู้ เอี้ยก้วย

เรียนรู้ พลิกแห่งชีวิต จาก “กิมย้ง”

**ทำไมต้องเอี้ยก้วย ทำไมจึงไม่เป็นก๊วยเจ๋งซึ่งมากด้วยความ
โดดเด่น ทำไมจึงไม่เป็นเตี้ยบ๊อที่ซึ่งฝ่าด่านท่ามกลางการแวดล้อมของ
พรรคอสูร**

มีเหตุผล

จุดเด่นของก๊วยเจ๋งคือความเป็นคนซื่อใสและบริสุทธิ์ แต่ละบาท
ก้าวแห่งพัฒนาการของก๊วยเจ๋งอยู่กับความซื่อใสและบริสุทธิ์

ไม่ว่าในเรื่อง “รัก” ไม่ว่าในเรื่อง “วิทยายุทธ์”

พื้นฐานแห่งความเป็นคนซื่อใสและบริสุทธิ์นี้เอง สร้างตัวตนของ
ก๊วยเจ๋งให้จำหลักหนักแน่นอยู่กับความเป็น “คนดี”

ตรงนี้เองที่ทำให้ขาดความเย้ายวน

สถานะของก๊วยเจ๋งในยุทธจักรมากด้วยความมั่นคง ได้รับการ
ยอมรับอย่างค่อนข้างเป็นเอกภาพไม่ว่าฝ่ายเดียวกันหรือฝ่ายตรงกันข้าม

มีสีสันแต่ก็ไม่ฉูดฉาดอย่างเพียงพอ

หากมองว่าวิถีแห่งก๊วยเจ๋งเป็นวิถีแห่งความสมบูรณ์พร้อม แต่
ภายในความสมบูรณ์พร้อมก็มีท่วงทำนองในแบบจินตนิมิตอย่างเต็มเปี่ยม

ตรงนี้เองคือจุดอันแตกต่างไปจากเตียบ๊อ๊ก

เตียบ๊อ๊กผ่านการเรียนรู้ สะสมประสบการณ์และความชัดเจน
บนเส้นทางแห่งการแสวงหาอันยาวไกลและต่อเนื่อง

จุดล่อแหลมเป็นอย่างมากเมื่อเข้าสู่สัมพันธ์กับ “พรรคอสูร”

เป็นความสัมพันธ์ที่ไม่ธรรมดา เพราะว่าได้รับการยอมรับถึงกับ
ยกย่องให้เป็นระดับ “ประมุข” รับผิดชอบความรุ่งโรจน์หรือความร่วงโรย
ของพรรค

น่ายินดีที่เตียบ๊อ๊กสามารถ “สรุป” บทเรียน

เป็นการสรุปบทเรียนและค่อยๆ ถอนออกจากเส้นทางที่จะตีบุก
ทะลวงไปเบื้องหน้า หากแต่คืนกลับมายังความเป็นสามัญอย่างธรรมดา
บทจบของเตียบ๊อ๊กอยู่บนพื้นฐานแห่งอัตถินิยม

ทั้งหมดนี้ย่อมแตกต่างไปจากเอี้ยก่วย ไม่ว่าคุณจะได้เรียนรู้ชีวิตของ
เอี้ยก่วยผ่านยุทธนิยาย ไม่ว่าคุณจะได้เรียนรู้ชีวิตของเอี้ยก่วยผ่านซีรีส์

ต้องยอมรับว่ามากด้วยสีสัน

ทั้งมิใช่สีสันอย่างธรรมดา หากแต่ถึงขั้นอาจเรียกขานได้ว่า “เพริศ
แพรว” และ “พรรณราย” เลย์ทีเดียว

ไม่ว่ามองในด้าน “วรรณกรรม” ไม่ว่ามองในด้าน “ความคิด”

กลุ่มคนที่น่าจะศึกษาและสังเคราะห์เอี้ยก่วยออกมาได้เป็นอย่างดี
ดี น่าจะเป็นพวกนักจิตวิทยา น่าจะเป็นพวกครู

และรวมไปถึง “นักคิด” แห่งยุคสมัยด้วย

เพราะเส้นทางของเอี้ยก่วยมากด้วยพัฒนาการ และก็ยังนำเอา
ความยอดเยี่ยมของวิทยายุทธ์แต่ละสำนักมาประเคนมอบให้เอี้ยก่วย
แทบจะหมดสิ้น

ตรงนี้คือปัญหา ตรงนี้คือปมที่เอี้ยก่วยต้องสังเคราะห์

สีสันของเอี้ยก่วยไม่ว่ามองผ่านในเรื่องส่วนตัว ในเรื่องของความรัก ในเรื่องของชีวิต ในเรื่องของวิทยายุทธ์ เป็นสีสันอันปลั่งความเป็น “ขบถ” ออกมาครบถ้วน

ระนาบเดียวกับบทสรุป “เพราะฉันขบถ ฉันจึงมีชีวิต”

หายากเป็นอย่างยิ่งที่จะเห็นผู้ฝึกจอมยุทธ์ไม่ยอมรับต่อ “อาจารย์” ไม่เพียงเท่านั้น เมื่อยอมรับต่ออาจารย์อย่างเต็มเปี่ยม มันยังกล้าที่จะรัก และวิวาทกับอาจารย์

ไม่มีอีกแล้วในยุทธจักร

ยิ่งกว่านั้น เมื่อได้รับเมตตาถ่ายทอดวิชา ไม่ว่าจะอวตารเอี้ยก่วย ไม่ว่าจะจากสุสานโบราณ ไม่ว่าจะจากอั้งเอี้ยะซือ ไม่ว่าจะอินทรีที่จดจำ มาจากตึกโกวคิ้วปาย

ในที่สุดมันก็นำมาสังเคราะห์และหลอมรวม

กระทั่งบังเกิดเป็นวิทยายุทธ์อันไม่เพียงแต่นำมาจากแต่ละบูรพาจารย์ หากแต่ยังประสานเข้ากับสภาพความเป็นจริงแห่งชีวิตของตน

ตรงนี้แหละที่ต้องควรจะให้หลาย ๆ จอก

เหมือนกับเรื่องราวของเอี้ยก่วยจะเป็นการเรียนรู้จากเอี้ยก่วย แต่แท้จริงแล้ว นี่ย่อมเป็นการเรียนรู้จากผลึกแห่งความคิดของท่านกิมยิ่งมากกว่า

กิมย้งคือผู้สถาปนา “พื้นที่” ให้กับ “ยุทธนิยาย”

เป็นพื้นที่ที่ไม่เพียงแต่ดำเนินไปอย่างมีความบันเทิงเริงรมย์ หากแต่ภายในความบันเทิงเริงรมย์นั้นยังเปี่ยมด้วยสาระแห่งชีวิต

นั่นก็ขึ้นอยู่กับการค้น การกลั่นออกมาจากประสบการณ์

เสถียร จันทิมาธร

เทพารักษ์ สมุทรปราการ

กันยายน 2563

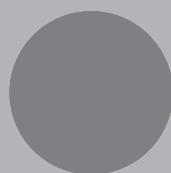
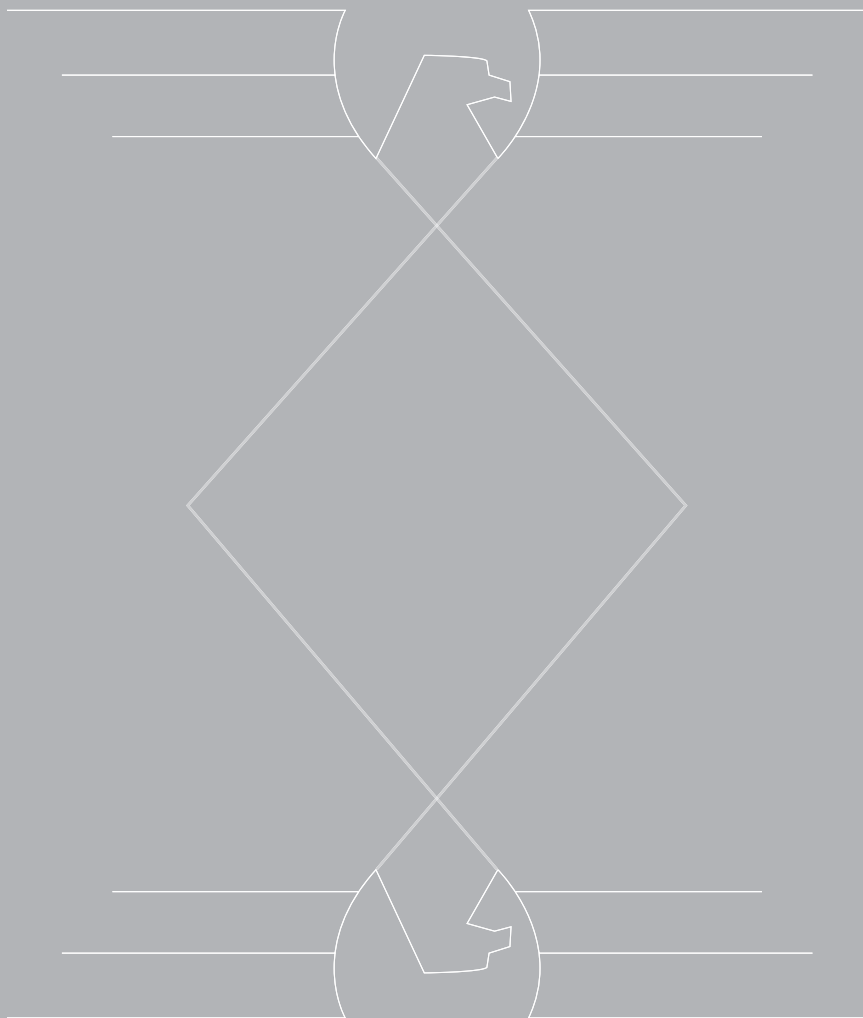
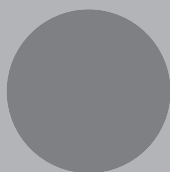

วิถีแห่งอำนาจ

เอี้ย

ก๋วย

เกิดมากับ “ปม”

โจทย์อันกิมยังนำเสนอให้กับ “เอี้ยก่วย” ผ่านยุทธนิยาย

มังกรหยกภาคจอมยุทธ์อินทรีคู่นั้น ถือได้ว่าสาหัสอย่างยิ่ง

ลำพังกำพัวพ่ออย่างเดียวก็หนักหนาอย่างยิ่งแล้ว

แต่นี้ด้วยวัยเพียง ๗ ขวบ มารดาก็สิ้นไป จากนั้นเป็นต้นมา
เอี้ยก่วยก็ตกอยู่ในสภาพ “บักน้อยตุ๋นหัดตุ๋น” ไร้ทั้งพ่อ ไร้ทั้งแม่

แตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับวัยเยาว์อันอบอุ่นของก๊วยพู้

เท่านั้นยังไม่ถือว่าสาหัสเพียงพอแล้ว ตรำอันประทับอยู่กับ
ชาติกำเนิดของเอี้ยก่วยอย่างจำหลักหนักแน่นคือ รากฐานและความเป็น
จริงของบิดา เอี้ยคัง

๑ ลืมชาติกำเนิด หันไปภักดีกับศัตรูและชนชาติศัตรู

๑ ดำรงชีวิตอย่างเสเพล มากรัก พร้อมจะสร้างสัมพันธภาพ
ขณะเดียวกันก็พร้อมจะตีจากผลไป

ขาดเอื้อโย ขาดไมตรี

ไม่ว่าจะมองในแง่ “กรรมพันธุ์” ไม่ว่าจะมองในแง่ “สิ่งแวดล้อม”
ยากเป็นอย่างยิ่งที่เด็กอย่างเอี้ยก่วยจะเอาตัวรอดได้

เอาตัวรอดได้อย่างปลอดภัย

ขอให้ศึกษาจากการเปิดตัวในบทที่ ๒ ว่าด้วยทายาทรุ่นใหม่ได้พบ
หน้ากัน เบื้องหน้าลิ้มกั๊ว เบื้องหน้ากั๊วพู้

กิมยังบรรยายตามสำนวน น.นพรัตน์ ว่า

ยามนั้น ปรากฏเด็กหนุ่มสวมใส่เสื้อผ้าซอมซ่อ มือซ้ายหิ้วไกไต้ง
ตัวหนึ่ง ปากร้องบทเพลงอันครั่นคราง วังกระโดดโลดเต้นมาถึง เห็นหน้า
ถ้าเตาเผามีผู้คนต้องร้องว่า

“นี่ พวกท่านมายังบ้านของข้าพเจ้าทำอะไรหรือ”

พลางเดินถึงเบื้องหน้า ลิ้มกั๊วกับกั๊วพู้เอียงคอสำรวจดูสตรีทั้ง
๒ จู๊ปากดั่งจิกจิก กล่าววว่า

“หญิงงามใหญ่รูปโฉมงามงด หญิงงามน้อยก็หมดจด ไกวเนี้ยทั้ง
๒ มาหาข้าพเจ้าหรือ ข้าพเจ้าผู้แซ่เอี้ยหาผีสหายเป็นหญิงงามเช่นนี้ไม่”
ขณะกล่าวบันหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ทั้งเล่นลิ้นคารม

ทั้งๆ ที่พักอาศัยอยู่ในถ้าเตาเผา อาศัยเป็นบ้าน ซึ่งในสายตาของ
กั๊วพู้ “สถานที่สกปรกเช่นนี้ผู้ใดต้องการมา”

และร้องทักออกไปอย่างหยาบเหยียดว่า “ขอทานน้อย ผู้ใดมาหา
ท่าน”

กระนั้น ในอกกับปฏิกิริยาของมันก็กลับเหมือนกับเป็นสวรรค์วิมานแมน
นี่ย่อมสวนกับสภาพความเป็นจริงอย่างตรงกันข้าม กลับไม่มีปมด้อย
แม้แต่นิดเดียว กลับภาคภูมิใจเป็นอย่างสูง

ขอให้ศึกษาท่วงทีบางตอนของเขาจากสำนวนแปล “คนบ้านเพ”
ผ่านจอมยุทธ์วิหคเทพจะสัมผัสได้ในบางแง่มุม

เด็กชายวัยรุ่นอารมณ์ขาดกะรุ่งกะริ่งเห็นนางประทุษร้ายบุษบาเนี้ย
จนเลือดตกยางออก ทั้งยังจับตัวเด็กหญิงทั้ง ๒ ไปให้รู้สึกว่าเป็นการ
ข่มเหงรังแกกันจนเกินเหตุ

จึงตัดสินใจโผพุ่งกายเข้าไปกอดรัดร่างลี้มกไขว้เอาไว้
แขนทั้ง ๒ ของลี้มกไขว้หนีบร่างเด็กหญิงเอาไว้ข้างละคนมิได้ระวัง
เด็กชายว่าจะกระโจนเข้ามากอดรัด ครั้นรู้สึกตัวว่าได้รักแร้มีแขนคู่หนึ่ง
สอดเข้ามาโอบรัดพลันสะดุ้งเฮือกมีทราบเป็นเพราะเหตุใดๆ

จู่ๆ ก็อ่อนระทวยไปทั่วสรรพางค์
นับแต่เจริญวัยย่างเข้า ๑๐ ขวบ ลี้มกไขว้มีเคยถูกชายสัมผัสเนื้อ
ต้องตัว มาจนอายุ ๓๐ ปียังเป็นสาวบริสุทธิ์ ไหนเลยจะคาดคิดว่าวันนี้
ถูกเด็กชายผู้นี้สวมกอดร่าง ครั้นนางจับตัวไว้ได้คิดจะกระแทกด้วยฝ่ามือ
ให้หัวใจมันแหลกละเอียด

แต่เมื่อครู่ได้ยินคำกล่าวสรรเสริญตนว่ามีสิริโฉมสะคราญตา
เป็นกรรมอันเปล่งออกมาจากใจจริง จึงอดที่จะปลาบปลื้มชื่นชอบมิได้
ไฉนวันนี้หากออกมาจากปากชายฉกรรจ์ไซ้รั้ว รังแต่จะยังความโกรธแค้น
ชิงชังแก่นาง

ทว่าเมื่อเป็นวาจาจากปากเด็กชายวัยรุ่นอายุราว ๑๓-๑๔ ปี ความ
รู้สึกผิดแผกแตกต่างไป เกิดใจอ่อนนឹกสงสารมิอาจทำร้ายได้ลงคอ

**นี่ย่อมเป็น “วาสนา” อันเอี้ยก่วยได้มาแต่เอี้ยคังผู้บิดาอย่างไม่ต้อง
สงสัย เป็นวาสนาที่มากด้วยกรรมอุดมด้วยไฉน**

สร้างเสน่ห์ สร้างความหลงใหล

เหมือนกับจะเป็น “จุดแข็ง” แต่ก็ดำรงอยู่อย่างเป็น “จุดอ่อน”
ประดุจตั้งเส้นไหมแดงร้อยเชื่อมชีวิตและเรื่องราวของเอี้ยก่วยให้ดำเนิน
ไป ไหลเรื่อยราวกับสายธารอันเหี้ยมดียว

**ด้านหนึ่งสร้าง “ปัญหา” ขณะเดียวกันด้านหนึ่งสร้าง “ความ
แข็งแกร่ง”**

ไฉนญาติ ขาดมิตร

ไม่ว่าจะมองผ่านกระบวนการ “ก่อกำเนิด” ไม่ว่าจะมองผ่านกระบวนการ “เกิด” ไม่ว่าจะมองผ่านกระบวนการ “ตามมา”

อาจสรุปได้ว่า “ไม่น่าเลย”

หากศึกษาผ่านวิกิพีเดีย สารานุกรมเสรีอ้างอิงโดยบทประพันธ์เรื่อง “จอมยุทธ์คู่อินทรีเทพยดา” ได้บรรยายไว้ว่า ครั้นนั้นมกเนียมซื้อเสียความบริสุทธิ์ให้แก่เอี้ยคังบนยอดเขาหม้อเหล็กแล้วในที่สุดก็ได้ตั้งท้อง

นั่นก็คือตอน “ก่อกำเนิด”

แต่เอี้ยคังผู้บิดาก็มาเสียชีวิตก่อนที่เอี้ยก่วยจะเกิด เมื่อมกเนียมซื้อคลอดเด็กชาย ก๊วยเจ๋งซึ่งเป็นพี่น้องร่วมสาบานกับเอี้ยคังจึงได้ตั้งชื่อให้ว่า เอี้ยก่วย

“ข้าพเจ้าและบิดาของทารกนี้เป็นพี่น้องร่วมสาบานกัน แต่น่าเสียดายที่ผลบั้นปลายชีวิตของเขาไม่ดี ข้าพเจ้าไม่สามารถแสดงคุณธรรมแห่งมิตรภาพได้เต็มที่ จึงขอตั้งชื่อให้น้องนี้ว่าก่วย ชื่อรองว่าเกี้ยจ๊อ ขอจงเป็นผู้ยุติตนเพื่อคุณธรรม”

ความหมายของ “ก่วย” ในภาษาไทยก็คือ “ผิดพลาด”

ความหมายของ “เกี้ยจ๊อ” ในภาษาไทยก็คือ “ปรับปรุงตัว”

เห็นหรือไม่ว่าแม้กระทั่งคำว่า “ก่วย” ก็สะท้อนถึงปมอันดำรงอยู่ตั้งแต่บิดามาถึงบุตร เห็นหรือไม่ว่าแม้กระทั่งคำว่า “เกี้ยจื้อ” ก็เท่ากับการกดดัน บีบบังคับ และเรียกร้อง

กระนั้น การตายของเอี้ยคังผู้บิดาของมันก็มากด้วยเงื่อนไข

ดั่งมันเคยระบายให้แก่นางอ้วงจ้วนเพื่อรับทราบตั้งแต่เมื่อแรกพบกัน

เอี้ยก่วยกุมมือนางนั่งเคียงคู่กับนางอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง กล่าวว่า

“ต่อให้ข้าพเจ้าฝึกปรีดีมือได้จะมีประโยชน์ใด ตอนนี้นั่นแม่ไม่อาจล้างแค้นยังทราบว่าศัตรูเป็นใคร ภายหน้าไหนเลยไม่มีโอกาสข้าพเจ้าเล่ากระทั่งบิดาข้าพเจ้าเสียชีวิตอย่างไรยังไม่ทราบ เป็นผู้ใดทำร้ายท่านผู้เฒ่าก็ไม่ทราบ

เรื่องล้างแค้นชำระอาฆาตล้นไม่ต้องเอ๋ยถึง”

อ้วงจ้วนเพียงงงงนวบหนึ่ง กล่าวว่า “บิดามารดาท่านก็ถูกผู้คนทำร้ายถึงแก่ชีวิตหรือ”

เอี้ยก่วยทอดถอนใจกล่าวว่า “มารดาข้าพเจ้าล้มป่วยเสียชีวิตบิดาข้าพเจ้ากลับตกตายโดยไม่ทราบสาเหตุ ข้าพเจ้าไม่เคยพบหน้าบิดาข้าพเจ้ามาก่อน

ขณะที่มารดาให้กำเนิดข้าพเจ้า บิดาข้าพเจ้าก็เสียชีวิตแล้วข้าพเจ้ามักเรียนถามมารดาข้าพเจ้าว่าบิดาที่แท้เสียชีวิตอย่างไร ศัตรูคู่แค้นที่แท้เป็นใคร ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าถามถึง มารดาเอาแต่หลั่งน้ำตาไม่ตอบคำ ภายหลังข้าพเจ้าไม่กล้าถามอีก ตอนนี้ข้าพเจ้าไม่กล้าครุ่นคิดรอนจนข้าพเจ้าสูงวัยกว่านี้ค่อยถามไถ่ยังไม่สาย คิดไม่ถึงมารดาพลันล้มป่วยเสียชีวิต มารดาก่อนตายข้าพเจ้าถามถึงอีก มารดาเอาแต่สิ้นสรีระกล่าวว่า

‘บิดาเจ้า บิดาเจ้า โอ เด็กเอ๋ย ชีวิตของเจ้านี้อย่าคิดหมายล้างแค้น เจ้ารับปากมารดาอย่าได้คิดล้างแค้นแทนบิดา’ ข้าพเจ้าทั้งเศร้าสลดทั้งลำบากใจร้องดั่งๆ ว่า ‘ข้าพเจ้าไม่รับปาก ข้าพเจ้าไม่รับปาก’

มารดาข้าพเจ้าพลันสิ้นลมปราณลาโลกไปในลักษณะนี้

โอ ท่านเห็นข้าพเจ้าควรทำอย่างไรดี”

ยิ่งเมื่ออ่วงจวนเพี้ยถามว่า “เป็นผู้ใดซุบเสียงท่านจนเติบโตใหญ่”
ท่านบออันเคยขวางกั้นก็พังทลายภายในพริบตาพลัน

“ยังมีผู้ใด” คำตอบมาพร้อมกับคำถาม

“ย่อมเป็นข้าพเจ้าเลี้ยงดูตัวเอง หลังจากที่มีมารดาข้าพเจ้าเสียชีวิต
ข้าพเจ้าก็เที่ยวระหกระเหินในยุทธจักร ขออาหารในที่นี้มือหนึ่ง พักค้าง
แรมในที่นั้นคืนหนึ่ง บางครั้งหิวโหยจนทนทานไม่ได้ ขโมยผลแดง มันเทศ
ของผู้อื่นมารับประทาน มักถูกผู้คนจับได้ทุบตีเป็นการใหญ่ ท่านดูที่นี่มี
รอยแผลเป็นมากมาย กระดูกในที่นี้เผล่ออกมาล้วนเกิดจากเมื่อวัยเด็ก
ถูกทุบตีทำร้าย”

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งม้วนแขนเสื้อขาทางเงให้ดู ภายใต้ประ-
กายดาวเลื่อนรางอ่วงจวนเพี้ยไม่อาจเห็นชัดถนัดตา เอี้ยก้วยจับมือของ
นางลูปคัลลารอยแผลเป็นที่นองของเขา พบรอยแผลเป็นตะปุ่มตะป่ำที่เท้า
ของเอี้ยก้วยอดสลดใจมิได้

หวนนึกถึงนางแม่ประสพชะตากรรมสิ้นชาติแต่บิดามีบิรวารเก่า
ไม่น้อย ยังมีทรัพย์สินเงินทองมากมายสุดคณานับ หากเปรียบกับชาติ
กำเนิดของเอี้ยก้วย นางนับว่าโชคดีกว่ามากนัก

ทั้ง ๒ นั่งเฝ้ากันชั่วขณะ

ต้องถือว่าชะตากรรมของเอี้ยก้วยลำเค็ญและเชียวใจ ลำเค็ญเพราะ
ไม่เพียงไม่เคยเห็นหน้าบิดา หากการตายของบิดามากด้วยเงื่อนไข
เชียวใจเพราะไม่นานมารดาก็ตายจากไป

จึงไม่เพียงแต่ไร้บิดา ไร้มารดา หากดำรงอยู่ในสภาวะแห่งไร้ญาติ
ขาดมิตร ระเห่ร้อน คำไหนนอนนั้น ปากกัดตีนถีบ

รอดมาได้กระทั่งได้พบแม่นางอ่วงจวนเพี้ยก็ถือว่า “บุญ”
อย่างยิ่งแล้ว

แรกพบ อึ้งยังทดสอบ

การตายของเอี้ยคัง การตายอย่างมากด้วยเงื่อนงำของบิดา
เป็นปม ๑ ซึ่งส่งผลสะท้อนอย่างลึกซึ้งและตกกระทบมายังเอี้ยก่วย

เหตุผล ๑ เพราะว่าตราประทับของเอี้ยคัง

นั่นก็คือ ทรอยศต่อแผ่นดินซ้อง กราบใจเป็นบิดา เช่นฆ่าพี่น้อง
ร่วมเผ่าพันธุ์ ใจที่วุ่นนี้ก็คือ อ้วนจ่วงหงเหลียน องค์ชายแห่งราชวงศ์กิม
เท่ากับว่าเอี้ยก่วยเป็นลูกคนบาป

มองจากมุมของอึ้งย้งเมื่อแรกได้พบ เด็กหนุ่มนี้มีสีหน้ากลอกกลิ้ง
เกียจคร้าน มักรู้สึกว่าคุณคล้ายคนผู้นั้นยิ่งนัก อดทดสอบมิได้ พลังฟุ้ง
มือซ้ายออกกดใส่ต้นคอเด็กหนุ่ม เด็กหนุ่มนั้นรู้สึกว่าการกดกล้าแข็งยิ่ง
รีบใช้กำลังต้านทาน

อึ้งย้งพลันผ่อนคลายกำลังที่มือ เด็กหนุ่มถึงกับผงะหงายอย่าง
ล้มตัวล้มฟาดลง อึ้งย้งจึงสะอึกเข้าหา ๒ มือกดใส่หัวไหล่จับจ้องมองดู
ตา กล่าวอย่างแถมซ้ำว่า

“เจ้าแซ่เอี้ย นามก่วย มารดาเจ้าแถมกัไซหรือไม่”

เด็กหนุ่มนั้นแซ่เอี้ย นามก่วยจริง พลันถูกอึ้งย้งเปิดเผยออกมา
สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง เลือดลมประดังขึ้น พิษบนมือแผ่ซ่านกลับมา

สมองเลอะเลือนอลวน สิ้นสติสมประดีไป

กิมยังบรรยายความตามไท่ ดัง น.นพรัตน์ แปลเรียบเรียงออกมาว่า
ที่แท้อย่างยังเห็นเด็กหนุ่มนี้มีเค้าหน้าคล้ายคล้ายเอี้ยคัง

หวนนึกถึงครั้งกระโน้น

ตอนที่เฝ้าชู้ตแห่งเจ็ดบรรพชิตช้วนจินอยู่ในโรงเตี๊ยมเมืองตงใต้
เคยทดสอบพลังฝีมือต้นสังกัดของมกเนี่ยมซื่อ ยื่นมือกดใต้ต้นคอของนาง
มกเนี่ยมซื่อแทนที่จะถลาล้มไปเบี่ยงหน้ากลับหงายไปด้านหลัง

นี่เป็นเคล็ดวิชากำลังภายในอันพิเศษเฉพาะของอั้งซิดกง หาก
เด็กหนุ่มนี้เป็นบุตรของมกเนี่ยมซื่อ วิชาฝีมือที่ฝึกปรือต้องเป็นแนวทาง
เดียวกัน อั้งยังเป็นศิษย์ของอั้งซิดกงย่อมล่วงรู้เคล็ดความกำลังภายใน
ประจำสำนัก พอลงมือทดสอบก็เปิดเผยชาติกำเนิดแท้จริงของเอี้ยก้วย

เอี้ยก้วยหลับไหลเลอะเลือน จวบจนท้องฟ้ามืดค้ำยังคงไม่ฟื้นตื่น
กั้วตึงอักแอะเข้ามาดูอาการหลายครั้งยอมงอมืออับจนปัญญา

เอี้ยก้วยยามสลบไสล ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด พลันรู้สึกว่ามี
คนกวาดเส้นทรวงอกของเขาดังนั้น ฟันคื่นสติมาอย่างแฉ่มช้า พอลืมตา
ขึ้นเห็นเงาสีดำเคลื่อนไหววูบหนึ่ง มีสิ่งใดพุ่งทะลวงออกนอกหน้าต่างไป

นี่ย่อมเป็นปรากฏการณ์ ๑ อันแปลกประหลาดยิ่งสำหรับเด็กอย่าง
เอี้ยก้วย

ฝันใจผุดลุกขึ้น ใช้มือเกาะขอบโต๊ะ เดินถึงริมหน้าต่าง ชะโงกศีรษะ
มอง เห็นบนชายคาตึกมีคนหนึ่งยืนห้อยหัว ศีรษะอยู่ล่าง เท้าอยู่บน
คือบุคคลประหลาดที่เมื่อตอนกลางวันให้เขาเรียกอีกฝ่ายหนึ่ง
เป็น “บิดา”

ท่ายืนของบุคคลประหลาดส่ายหน้าโง่งงนง คล้ายกับจะพลัดร่วง
หล่นลงจากหลังคาห้องได้ทุกเมื่อ

“เป็นท่าน”

“ไฉนไม่เรียกบิดา”

“บิดา”

แม้เอ่ยคำนี้แต่ในใจครุ่นคิด “ท่านเป็นบุตรเรา บิดาจากใหญ่กลายเป็นเล็ก ยินยอมเรียกหาท่านก็แล้วกัน”

“เจ้าขึ้นมา”

มันป็นปายขึ้นบนกรอบหน้าต่างกระโดดขึ้นหลังคา แต่เพราะถูกพิษ สภาพว้างกายจึงอ่อนแอมีเรี่ยวแรงไม่พอ นิ้วมือไม่ทันเกาะเกี่ยว ชายคา กลับร่วงหล่นลง อดร้องโอยออกมาไม่ได้

บุคคลประหลาดยื่นมือตะปบกลางหลังไว้ วางคนลงบนหลังคา พลิกตัวกลับมายืนตรง

ขณะจะกล่าววาทะได้ยินในห้องซ้ายมือมีคนเป่าลมหายใจดับเปลวเทียนทราบว่ามีผู้พบเห็นร่องรอย ดังนั้น โอบอุ้มร่างเด็กน้อยวิ่งปราดจากไป รอคจนกั้วตึงอีกกระโดดขึ้นบนหลังคา รอบข้างก็แว้งว้าง

ว้างเปล่าผู้คน

ไม่เพียงเอี้ยก่วยจะแบกหน้าดำจากเรื่องราวแต่หนหลังของเอี้ยคังผู้บิดา หากแต่การประสบพบพานบุคคลประหลาดนี้ก็กลับกลายเป็นเงื่อนไขปม ๑ ซึ่งทวีความซับซ้อน

ทำให้วิถีแห่งชีวิตเอี้ยก่วยคดเคี้ยว วกวนเป็นทวีคูณ

จากรากฐานบิดาเป็นศิษย์คู่ซู้ที่แห่งสำนักช้วนจิน จากรากฐานของมารดาเป็นศิษย์อั้งซิดกิง สังกัดพรรคกระยาจก การได้รับความอาทรห่วงหาจากบุคคลประหลาด เรียกร้องให้เรียกมันเป็นบิดา ยิ่งทำให้ได้สัมผัสกับอีกสำนักถ่ายทอดวิชา

ขณะเดียวกัน เหตุผล ๑ การตายของเอี้ยคังก็ยิ่งสร้างปมและมากด้วยแรงสะเทือนตกกระทบ

อึ้งย้งกำหนดวิถี

อิทธิพลของเอี้ยคัง ผู้บิดา ส่งผลสะท้อนอย่างลึกซึ้งต่อ
วิถีชีวิตของเอี้ยก่วย ผู้บุตร ในกาลต่อมาขอให้ศึกษาผ่านความรู้สึกของ
อึ้งย้ง

เริ่มตั้งแต่พันธะเดิมระหว่างตระกูลก๊วยกับตระกูลเอี้ย

นั่นก็คือ พี่น้องร่วมสาบานทำความตกลงกันว่า หากภายหน้าบุตร
ที่คลอดออกมาเป็นชายจะสาบานเป็นเฮียตี่ หากล้วนเป็นหญิงก็สาบาน
เป็นเจ้ม่วย หากมันเป็น ๑ บุรุษ ๑ สตรี ก็แต่งงานเป็นสามีภรรยา

แต่พอก๊วยเจ๋งนำเรื่องเอี้ยก่วยกับก๊วยพู้ อึ้งย้งกลับสิ้นศรัทธากล่าว
ว่า

“ข้าพเจ้าไม่รับปาก พู้ยี้ไหนเลยยกให้เด็กผู้นี้ได้”

เมื่อรับฟังคำอธิบายและเหตุผลของก๊วยเจ๋ง บทสรุปอันรวบรัดยิ่ง
จากปากอึ้งย้งคือ “ข้าพเจ้ากลัวว่ามันเฉลี่ยฉลาดเกินไป”

ในที่สุดยังเกี่ยวเนื่องจากเอี้ยคัง ในที่สุดยังเกี่ยวเนื่องจากบทบาท
เอี้ยคัง

นั่นก็คือพฤติกรรมของเอี้ยคังที่ “ยอมรับโจรเป็นบิดา ก่อกรรม

ทำเช็ดย่างชั่วช้า” ในเบื้องต้นจึงยังอาจแบ่งรับแบ่งสู้ “ข้าพเจ้าไม่ได้ตอบรับ ข้าพเจ้าหมายความว่าต้องดูว่าสภาพภาคหน้า เด็กผู้รักความก้าวหน้าหรือไม่”

เป็นความหวาดระแวง เป็นความไม่ไว้วางใจ

**ยิ่งเมื่อเข้าร่วมในพิธีกราบอาจารย์บนเกาะดอกท้อ เบื้องหน้าป้าย
สถิติวิญญาณของ ๖ ประหลาดแดนกังหันน้ำ**

อึ้งยิ่งยิ่งมากด้วยความหวาดระแวง ยิ่งมากด้วยความไม่ไว้วางใจ

กิมยังบรรยายตามสำนวน น.นพรัตน์ ว่าขณะจะถ่ายทอดเคล็ดวิชา อึ้งยังสังเกตเห็นอัยก่วยกัมศิระชะครุ่นคิด สีหน้าปรากฏแวบประหลาดพิกลอย่างบอกไม่ถูก คลับคล่ายเป็นรูปเค้าของอึ้งดังเมื่อครั้งกระโน้น

ในใจอดบังเกิดความชิงชังรังเกียจมิได้ครุ่นคิดขึ้น

“บิดาของมันแม้ไม่ได้ถูกราม่าทึงกับมือ แต่กล่าวได้ว่าจบชีวิตได้เงื้อมมือเรา ยังคงอย่าได้เพาะเลี้ยงลูกเสือบังเกิดเป็นภทภัย เพาะสร้างรากเหง้าแห่งมหันตภัยขึ้นในภายหลัง”

นางใช้ความคิดเล็กน้อยก็คิดอ่านได้

กล่าวกับก๊วยเจ๋งว่า “ท่านคนเดียวอบรมสั่งสอนเด็ก ๔ คนออกจะลำบากเกินไป ให้ข้าพเจ้าสอนก่วยยี้แทน”

ก๊วยเจ๋งไม่ทันตอบคำ กวดิ่งอักษก็ปรบมือกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“อย่างนั้นวิเศษแท้ พวกเจ้าทั้ง ๒ ผู้เยาว์ประลองกัน ดูว่าผู้ใดอบรมสั่งสอนศิษย์ได้ดีกว่า”

อึ้งยังกล่าวกับสามี “พวกเรากำหนดกฎเกณฑ์ข้อหนึ่ง ท่านไม่อาจสอนก่วยยี้ ข้าพเจ้าก็ไม่อาจสอนสิ่งพวกเขาทั้ง ๓ ระหว่างเด็กทั้ง ๔ ยิ่งห้ามมิให้ถ่ายทอดแก่กันและกัน ไม่เช่นนั้น แนววิชาฝ่ามือสับสนุ่นวาย รังแต่เป็นผลเสีย หาได้เกิดประโยชน์ไม่”

ก๊วยเจ๋งกล่าวว่า “นี่ยอมแน่นอน”

ก๊วยเจ๋ง กัวตึงอ๊ก ไหนเลยรู้เท่าทันหมากกลอันยิ่งยงกำหนด ไหน
เลยแทงทะลุถึงเนื้อแท้และความในใจอันมากด้วยควมหวาดระแวง

อึ้งย้งชักนำเอี้ยก่วยเข้าสู่ห้องหนังสือ หยิบหนังสือจากแคร่เล่มหนึ่ง
“ซือแป๋เจ้ามีซือแป๋ ๗ ท่าน ผู้คนเรียกขานเป็น ๗ ประหลาดแดน
กังหนำ ซือแป๋ใหญ่คือกั๊กกง ซือแป๋รองเรียกว่าบัณฑิตมือพิสดารจุชง
ตอนนี้เราจะสอนวิชาฝีมือของอาจารย์คนที่ ๒ แห่จุแก่เจ้าก่อน”

พลาจคลีกางหนังสือออกท่องอ่านเสียงกังวาน

“ปราชญ์ขงจื้อมีคำสอน สรรพวิชาที่เรียนรู้ หมั่นฝึกฝนทบทวน ไย
มิใช่สรณัญญ์ มีมวลมิตรจากแดนไกลมาขอรับการสอนสั่ง มิใช่หรรษายิ่ง
นักหรือหรือ”

ที่แท่นหนังสือในมือนาง คือหนังสือ “ลุ่นเจี๊ยะ”

สร้างความประหลาดใจแก่เอี้ยก่วยยิ่ง แต่มิกล้าถามไถ่มากความ
ได้แต่ท่องตามนาง จดจำตัวหนังสือไว้

หลายวันต่อมา อึ้งย้งยังเพียงสอนเอี้ยก่วยอ่านหนังสือ ไม่เท่า
ความถึงวิชาฝีมือแม้แต่น้อย

พอเรียนหนังสือเสร็จ เอี้ยก่วยก็เดินทอดน่องบนเขาเพียงลำพัง
หวนนึกถึงอ้าวเอี้ยงฮง ไม่ทราบตอนนี้อยู่ที่ใด ภายใต้ความคิดคำนึงถึง
อดีตลังกาห้อยหัวกลับหมุนตัวตามแบบของอ้าวเอี้ยงฮงมิได้

เจตนาของอึ้งย้งมีวาระ ดำเนินไปอย่างที่เราเรียกกันว่า “วาระซ่อนเร้น”
เพราะไม่ต้องการให้เอี้ยก่วยรู้วิชาฝีมือ ต้องการจำกัดกรอบเพียงวิชา
หนังสือ จึงได้ใช้ “ลุ่นเจี๊ยะ” มาเป็น “คัมภีร์”

น.นพรัตน์ อธิบายว่า ลุ่นเจี๊ยะคือวากยถา มีทั้งสิ้น ๒๔ บท บันทึก
ชีวิตความเป็นอยู่ประจำตัวรวมทั้งคำสนทนาระหว่างขงจื้อกับศิษย์และกับ
บุคคลอื่นเอาไว้

ข้อความที่อึ้งย้งท่องออกมาอยู่ในบาทที่ ๑

แรกพบอ่าวเอียงฮง

ความจริงในห้วงแห่งความโกลาหลเมื่อลี้ภัยชั่วคราว

เงาร่างขึ้นบริเวณทะเลสาบน้ำใ่ว นอกเมืองเกียฮง

ไม่เพียงแต่กั้วตังอีกจะมาเยือนพร้อมกับกั้วเจ๋ง อึ้งย้ง

หากที่สำคัญ อ่าวเอียงฮง ยังเอาศีรษะเดินต่างเท้าป่วนเปียนอยู่
หากที่สำคัญ อึ้งเอี๊ยะซือ ยังหุ้มมาพร้อมกับอาภรณ์ชุดเขียวอย่างเงียบๆ

เพียงแต่อ่าวเอียงฮงเท่านั้นที่ได้สนทนากับเอี้ยก่วย

เป็นห้วงเวลาที่มันเห็นบนพื้นมีเข็มเงินแวววาวทั้งกระจัดกระจาย
อยู่ ๑๐ กว่าเล่ม ตัวเข็มสลักเสลาตลอดลายจัดสร้างด้วยความประณีต
จึงก้มลงเก็บขึ้นมาทีละเล่ม กำไว้ในมือซ้าย พลันเห็นที่ข้างเข็มเงินมี
ตะขานใหญ่ตัวหนึ่งนอนหงายท้องตายอยู่จึงรู้สึกวุ่นวายสนทน

กั้วศีรษะลง พงพิจารณาเห็นบนพื้นมีมดตายเกลื่อน ห่างไปหลาย
ก้าวยังมีมดจำนวนมากคือปลานเป็นขบวน ดังนั้น ใช้เข็มเงินเล่มหนึ่ง
สะกดเขียวอยู่หลายครา

มดหลายตัวนั้นกลายเป็นวงหลายรอบก็หงายท้องนอนตาย

มันยินดียิ่งเห็นว่านำเข็มเหล่านี้ไปจับยุงแมลงนับว่าประเสริฐยิ่ง
ทันใดมือซ้ายขวาค่อยเคลื่อนไหวไม่คล่องแคล่วค่อยตื่นตัวขึ้นมา

“บนเข็มมีพิษ เราถืออยู่ในมือโยมิโชอันตรายยิ่ง”

เป็นบทสรุปของเอี้ยก้วย เป็นบทสรุปเพราะถูกยาพิษจากเข็มเงินของลี้มกั๋ว เป็นประสบการณ์เลวร้ายในห้วงแห่งวัยเยาว์

เอี้ยก้วยรีบโยนเข็มเงินทิ้งและแลเห็นที่ใจกลางฝ่ามือ ๒ ข้างล้วนเป็นสีดำ โดยเฉพาะฝ่ามือซ้ายดำเข้มประดุจหมึก สร้างความหวาดหวั่นพรันพริ้ง ภูมือกับต้นขาโดยแรง

อาการชาแผ่ลุกลามทีละน้อย ชั่วครู่ก็ชาด้านถึงข้อพับแขน

มันเมื่อเยาว์วัยเคยถูกอสรพิษงัดแทบเสียชีวิต ตอนนั้นตำแหน่งที่ถูกกัดก็อาการชาด้าน เช่นนี้ทราบว่าการคืบชันอันตรายอดร้องไห้โอดออกมาได้ พลันได้ยินที่ด้านหลังบังเกิดสຸ່มเสียงหนึ่ง

“เด็กน้อย ทราบความร้ายกาจแล้วกระมัง” สຸ່มเสียงแกร่งกร้าวระคายหูคล้ายชนไขขึ้นจากใต้ดิน มันรีบหันขวับไป อดใจหายวามิได้ เมื่อแลเห็นบุคคลประหลาดผู้หนึ่งใช้ศิระยันพื้น ๒ เท้าประกบแนบชิดชี้ขึ้นขึ้นฟ้า

ถอยกายไปหลายก้าวร้องว่า “ท่าน ท่านเป็นใคร”

บุคคลประหลาดนั้นใช้ ๒ มือยันพื้นร่างพุ่งทะลวงขึ้น กระโดดขึ้นสูง ๓ เซียะแล้วทิ้งตัวลง ณ เบื้องหน้ามัน “เรา เราเป็นใคร เราทราบว่าเราเป็นใครก็ประเสริฐ”

ได้ยินดังนั้นยิ่งตื่นตระหนกกว่าเดิม ทุ้มเหว้เท้าวิ่งตะบึง ได้ยินที่ด้านหลังบังเกิดเสียงตึก ตึก ตึก ดังกังวาน เมื่อเหลียวหน้ามองยิ่งแตกตื่นจนขวัญกระเจิดกระเจิง ที่แท้บุคคลประหลาดนั้นใช้มือต่างเท้า ๒ มือถือหินข้างละก้อนเดินห้อยหัวกลับด้วยความรวดเร็วยิ่ง

ห่างจากด้านหลังของมันเพียงไม่กี่เซียะ

มันเปลี่ยนทิศทางหลายครั้งครา บุคคลประหลาดนั้นยิ่งคุกคามยิ่งประชิดใกล้ ดังนั้น ยื่นมือออกมาหมายผลักไล่หาคาดไม่ว่าข้อแขนชาด้าน

ไม่เชื่อฟังคำสั่งตั้งแต่แรก

สร้างความร้อนรุ่มจนหลังเหงื่อชุ่มโชก ไม่ทราบจะทำประการใดดี
๒ เท้าพลันอ่อนระทวย กระแทกนั่งลงกับพื้น บุคคลประหลาดนั้นกล่าวว่า
“เจ้ายิ่งวิ่งเตลิดเปิดเปิงพิษบนร่างกายยิ่งกำเริบเร็วขึ้น”

ได้ยินเช่นนั้น มันพลันบังเกิดไหวพริบปฏิภาณ งอร่างคุกเข่าลงกับ
พื้นร้องขึ้นว่า “ขอเล่างโปรดช่วยชีวิตข้าพเจ้า”

บุคคลประหลาดนั้นสั่นศีรษะ “ยากช่วยเหลือ ยากช่วยเหลือ”

“ท่านมีความสามารถยิ่งใหญ่ถึงเพียงนี้ต้องช่วยเหลือข้าพเจ้าได้
อย่างแน่นอน”

“เจ้าทราบได้อย่างไรว่าเรามีความสามารถยิ่งใหญ่”

น้ำเสียงอ่อนโยนนั้นจุดประกายความหวังให้กับมันโดยอัตโนมัติ
จึงรีบกล่าว “ท่านดีลังกาเดินยังวิ่งเร็วถึงเพียงนี้ ทัวทั้งแผ่นดินไม่มีบุคคล
ที่ ๒ เท้าเทียมท่านได้”

จุดสำคัญอยู่ตรงประโยค “ทัวทั้งแผ่นดินไม่มีบุคคลที่ ๒ เท้าเทียม
ท่านได้” จี๋ตรงเข้าหัวใจของบุคคลประหลาดนั้น พลันส่งเสียงหัวร่อ ฮ่า ฮ่า
สะท้านถึงยอดไม้ใบหญ้าโดยรอบ

นี่เป็นการพบกันครั้งแรกระหว่างผู้อาวุโสอาวเอี้ยงฮง เจ้าของฉายา
พิษประจิม กับเด็กหนุ่มไร้ญาติขาดมิตร เอี้ยก่วย เมื่อห้อยหัวกลับเห็น
โฉมหน้าอีกฝ่ายชัดเจน

เห็นบุคคลผู้นี้เข้าตาลึกกลวง จมูกงอจุ่ม ไร้เคราสั้นขาวโพลน
ทุกเส้นชี้ขึ้นตรงแนวปานเส้นลวด

“กงกงอันประเสริฐ โปรดช่วยเหลือข้าพเจ้า” มันวิ่งวน ร้อง

ขอ

ต่างชุดเชยกันและกัน

การฟ้องพยานระหว่างอ่าวเอียงฮงกับเอี้ยก้วยเท่ากับเป็นการ
ประสาน “ปม” อันฝังลึกภายในความคิดจิตใจของแต่ละฝ่ายได้ปรากฏ
ที่เคยเป็น “ตะกอน” กลับมาได้ “นอนกัน”

“ช่วยเหลือเจ้าไม่ยากลำบาก แต่เจ้าต้องรับปากเราเรื่อง ๑ เรา
บอกว่าอะไรเจ้าล้วนต้องเชื่อฟังเรา”

เป็นเงื่อนไขอันมาจากอ่าวเอียงฮง

เอี้ยก้วยครุ่นคิดขึ้นโดยอัตโนมัติ “บอกว่าอะไรล้วนต้องเชื่อฟัง
หรือสั่งให้เราปลอมเป็นสุนัขรับประทานอาจมาก็ต้องปฏิบัติตาม”

สะท้อนภาวะลังเลท่ามกลางการครุ่นคิด

“ตกลง เจ้าตายของเจ้าเถอะ” กล่าวด้วยน้ำเสียงกระซกกระชั้น
พลางห่มมือทั้ง ๒ จากนั้นยัดเหยียดขึ้น กระโดดปราดไปทางด้านหลัง
หลายเตี้ยะ

“กงก ขำพเจ้ารับปากแล้ว ไม่ว่าท่านกล่าวอะไรขำพเจ้าล้วน
ปฏิบัติตาม”

“ตกลง เจ้าสาบานด้วยถ้อยคำสาหัส”

ยามนี้อาการซาที่แขนซ้ายลุกลามถึงหัวไหล่ ในใจยิ่งหวาดหวั่น

พรึ่นพรึงได้แต่สาบาน “หากกงกงช่วยชีวิตข้าพเจ้าข้าพเจ้าจัดพิשר้ายบนร่างข้าพเจ้าจะปฏิบัติตามคำพูดของท่าน หากไม่ปฏิบัติตามขอให้พิשר้ายย้อนกลับคืนสู่ร่างข้าพเจ้า”

ปากอย่าง ๑ แต่ใจคิดไปอีกอย่าง ๑

ปากกล่าวคำสาบาน แต่ใจกรุ่นด้วยความรู้สึก “ภายหลังเราจะไม่กระทบถูกเข็มเงินอีก พิศร้ายไหนเลยกลับคืนสู่ร่าง”

เห็นสีหน้าอ่าวเอี้ยงหงบ่งบอกความยินดี

อ่าวเอี้ยงหงบ่งกตริระรับ พลันพลิกตัวยืนตรง ยื่นมือบีบคั้นข้อแขนของเอี้ยก่วย นวดเฟ้นอยู่หลายคราพกลางกล่าว “ประเสริฐ เจ้าเป็นเด็กอันประเสริฐผู้หนึ่ง”

“กงกง ท่านบีบให้แก่ข้าพเจ้าอีก”

อ่าวเอี้ยงหงบ่นดัดว่า “อย่าได้เรียกเราเป็นกงกง ให้เรียกเป็นบิดา”

“บิดาข้าพเจ้าเสียชีวิตแต่แรก ข้าพเจ้าไม่มีบิดา”

“เรากล่าววาจาประโยคแรก เจ้าก็ไม่ปฏิบัติตาม ยังต้องการบุตรชายเช่นเจ้าไยกัน”

กิมย้งบรรยายว่า เอี้ยก่วยครุ่นคิดในใจ “ที่แท้เขาต้องการรับเราเป็นบุตร” ในชีวิตของมันก็เคยเห็นหน้าบิดา ได้ยินมารดาบอกว่าก่อนที่มันจะถือกำเนิดเกิดมา บิดาก็เสียชีวิตแล้ว เมื่อเยาว์วัยเห็นเด็กน้อยคนอื่นได้รับความรักถนอมจากบิดาในใจเฝ้านึกอิจฉา

แต่เห็นคนผู้นี้มีท่าทางแปลกประหลาด ลักษณะคลุ้มๆ คลั่งๆ กลับไม่ยอมรับเป็นบิดาบุญธรรม

อ่าวเอี้ยงหงบ่นดัดว่า

“เจ้าไม่ยอมเรียกเราเป็นบิดา ตกลง ผู้อื่นเรียกหาเราเป็นบิดาเรายังไม่ยอมรับ”

เอี้ยก่วยใช้ความคิดว่าจะนึกหาวิธีใดหลอกให้อีกฝ่ายรักษาเยียวยา มัน อ่าวเอี้ยงหงบ่นดัดเสี่ยงประหลาดพิกลติดต่อกันคล้ายท่องสวดมนต์

ก้าวเท้าจะออกเดินทางจากไป

“บิดา บิดา ท่านไปที่ใด”

อวเอียงฮงหัวร่อ ฮ่า ฮ่า “บุคคลที่เชื้อพึงวาจา มา เราจะสอนวิธี
จัดพิษภายในกายให้แก่เจ้า”

ครั้นแล้วถ่ายทอดเคล็ดวิชาและวิถีโคจรพลัง บอกว่าเป็นการโคจร
พลังย้อนกลับ ต้องห้อยหัวกลับลงมา ยกเท้าขึ้นฟ้า บังคับเลือดลมไหล
ย้อน พิษร้ายจะถูกถ่ายเทออกทางตำแหน่งที่แทรกซึมเข้าสู่ร่าง

กิมย้งระบุ “เด็กหนุ่มเฉลียวฉลาดยิ่ง รับฟังเที่ยวเดียวก็เข้าใจ
พอผ่านจุดจำได้หมดสิ้น”

ดังนั้น ปฏิบัติตามวิธีการพบว่าอาการชาลดทอนลงจริง ๆ โคจร
พลังอยู่ครู่หนึ่งที่ปลายนิ้วของมือทั้ง ๒ ข้าง มีหยดน้ำสีดําไหลซึมออก
มาหลายหยด

“ใช้ได้แล้ว วันนี้ไม่ต้องฝึกอีก”

ยังไม่ทันขยับขับเคลื่อน กลางอากาศบังเกิดเสียงอินทรีร้องหลาย
ครา อินทรีใหญ่ ๒ ตัวโฉบบินผ่านไป อวเอียงฮงเหม่อมองอินทรีทั้งคู่
ใช้นิ้วมือเคาะหน้าผาก ขมวดคิ้วขบคิดอย่างเคร่งเครียด พลันนึกได้อัน
ใดสีหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย

“เราไม่ต้องการพบพวกมัน ไม่ต้องการพบพวกมัน”

ทันทีที่เงาร่างอวเอียงฮงหายวับไป บุรุษสตรีคนหนึ่งก็เข้ามา เป็น
ก๊วยเจ๋ง เป็นอึ้งย้ง

**อาจกล่าวได้ว่าเอี้ยก้วยเสนอตัวเข้ามาขณะที่อวเอียงฮงมีส่วนขาด
ขณะเดียวกัน อวเอียงฮงเสนอตัวเข้ามาขณะที่เอี้ยก้วยมีส่วนขาด คน
หนึ่งต้องการ “บุตร” คนหนึ่งต้องการ “บิดา”**

การเข้ามาของอวเอียงฮงจึงเท่ากับขาดเศษส่วนที่เอี้ยก้วยขาด
การเข้ามาของเอี้ยก้วยจึงเท่ากับขาดเศษส่วนที่อวเอียงฮงขาด

ดำเนินไปในลักษณะ “ชนม” พอสัมกับ “นํ้ายา”

ผลจากอวเอียงฮง

การได้รู้จักอวเอียงฮงส่งผลทั้งในด้านดีและด้านร้ายให้กับเอี้ยก่วย เป็นปัจจัยสำคัญอันทำให้ยุทธินายเรื่องมังกรหยกดำเนินไปอย่างมากด้วยสีสัน

ด้านดีเพราะได้เข้ามา “เติม” ในส่วนที่ขาดหายไป

สรุปตามทฤษฎีจิตวิทยาก็คือ เป็นสิ่งชดเชยหรือ Compensation เพราะว่าเอี้ยก่วยขาดความอบอุ่น ไร้ทั้งบิดาและมารดา

สรุปตามสำนวนไทยก็คือ “ไร้ญาติ ขาดมิตร”

การเข้ามาของอวเอียงฮงแม้ค่อนข้างแปลกอย่างประหลาด เพราะเรียกร้องไห้เรียก “บิดา” แทนคำว่า “กงกง” แต่ลึกๆ แล้วเป็นข้อเรียกร้องที่เอี้ยก่วยยินดี

ด้านดีอีกประการ ๑ เพราะเท่ากับเอี้ยก่วยได้ “วิชา”

เพราะว่าสถานภาพของอวเอียงฮงนั้นดำเนินไปอย่างไม่มีธรรมดา เพราะเขาเป็น ๑ ใน ๕ สุดยอดในยุทธจักร

๑ เอ็งเต้งเอี้ยง ผู้ก่อตั้งและเป็นเจ้านักขั้วจิน

๑ อึ้งซิดกง ประมุขพรรคกระยาจก

๑ อิดเต็งได้ชื่อ ประมุขแดนใต้ ผู้เคยเป็นกษัตริย์แล้วสละราช-
สมบัติมาบวชเป็นพระ

๑ อั้งเอี้ยะชื่อ มารบูรพาผู้เป็นเจ้าของเกาะดอกท้อ

อาวเอี้ยงฮงคือพิษประจิม ผู้มีพลังคาถาและเพลงไม้เท้าอสรพิษ
รวมถึงการใช้พิษเป็นสรรณะ

ด้านดีอาจเป็นการได้วิทยายุทธ์ แต่ด้านร้ายก็เข้ากับพังเพยโบราณ
ที่ว่า “ลากพิษติดหาง”

**ต่อพงษ์ เศวตามร์ เจ้าของหนังสือ “เชิงอรรถมังกรหยก ๒ ก๊วยเจ๋ง
เอี้ยก่วย”** สรุปอย่างรวบรัดในบทว่าด้วยยอดคนอาวเอี้ยงฮงว่า

วิชาฝีมือในจักรวาลมังกรหยกแบ่งเป็น ๔ สาย

นั่นคือ สายพุทธ สายเต๋า สายบัณฑิต และสายนอกเส้นทาง

สุดยอดฝีมือนั้น ๒ คนมาจากสายพุทธ นั่นคือ อั้งชิดกงและ
ราชันตัวน (ซึ่งก็คืออิดเต็งได้ชื่อ) ขณะที่อีก ๒ คนมาจากสายเต๋า คือ
กลางเทพเจ้า เอ็งเต็งเอี้ยง

และสายบัณฑิตคือ อั้งเอี้ยะชื่อ

มีเพียงอาวเอี้ยงฮงเท่านั้นที่ฝึกวิชานอกหลักสูตร หมายถึงมาจาก
ทางตะวันตก แต่สามารถทะยานขึ้นเป็นสุดยอด ๕ จอมยุทธ์ได้ด้วย

อาวเอี้ยงฮงเป็นคนตัวสูงใหญ่ สวมเสื้อขาวขลิบทอง ไม่ใช่เสื้อผ้า
แบบคนที่อยู่ในดินแดนภาคกลาง บุคคลที่พามาด้วยหลายคนมีผมทอง
หลายคนมีตาสีฟ้า

จากการเปิดเผยของอาวเอี้ยงฮงเอง สารๆ ที่เขาพามาจากแดน
ตะวันตก

มังกรหยกระบุว่า อาวเอี้ยงฮงมาจากเขาอู่อูฐขาว เดินทางมาจาก
ไซฮก

จากนี้จึงเห็นได้ว่าอาวเอี้ยงฮงคือตัวละครที่มีความแปลกแยกเป็น
อย่างสูงกับตงจ้งวน วิชาฝีมือของเขาก็พิสดารพิลึก

สมณานาม “พิชประจิม” จึงสะท้อนความแปลกแยกอย่างเด่นชัด
เป็นความแปลกแยกทั้งต่อชนบและธรรมเนียมของตงจ้วน เป็น
ความแปลกแยกทั้งต่อชนบและธรรมเนียมของลัทธิเต๋าและขงจื้อ

ถาวร ลิกขโกศล เปรียบเทียบในตอนหนึ่งของหนังสือ “สกัดจุด
ยุทธจักรมังกรหยก” ระหว่างอวเอี้ยงฮงและจิ่วแป๊ะทง ว่าเป็นผู้คลั่ง
วิทยาศาสตร์เหมือนกันแต่ด้วยจุดมุ่งหมายต่างกัน จิ่วแป๊ะทงมิได้มุ่งหมาย
เพื่อความเป็นเอกเหนือผู้อื่น มิใช่เพื่อชื่อเสียง

แต่ความคลั่งวิทยาศาสตร์ของอวเอี้ยงฮง เป็นความบ้าเพื่อให้ตน
เหนือผู้อื่น เพื่อเอาชนะผู้อื่น จึงกลายเป็นคนบ้าไปจริงๆ

แต่ในความฝันเพื่อนวิปลาสนั้นก็ยังสามารถคิดค้นวางหลักวิทยา-
ยุทธชั้นเยี่ยมได้ แม้ฮงยังจะแกล้งบอกเคล็ดวิชาในคัมภีร์เก้าอิมจินถึงให้
ผิดๆ แต่อวเอี้ยงฮงก็สามารถเอาความ “ผิด” นั้นบัญญัติแนวใหม่ขึ้นได้

แต่วิทยาศาสตร์ชั้นเยี่ยมของอวเอี้ยงฮงปราศจากศาสนธรรมใดๆ
กำกับ คนที่ไม่มีศาสนธรรมอย่างอวเอี้ยงฮงจึงตัดหัวครูที่สอนเรื่องความ
กตัญญูแก่วิทยายามาทำนัลแก้อึ้งเอี๊ยะซือ

ชีวิตของอวเอี้ยงฮงแสดงให้เห็นว่า คนที่ไม่มีศาสนาเอาตัวเองเป็น
ใหญ่นั้นเป็นอันตรายต่อโลกอย่างไร เช่นเดียวกับนักวิชาการที่คลั่งคิดค้น
ความรู้แปลกใหม่เพื่อความสำเร็จของตัวเองโดยไม่คำนึงว่าความรู้นั้นจะ
ให้โทษต่อโลกหรือไม่

**ไม่ว่าบทสรุปของกิมยังตลอดทั้ง “มังกรหยกภาค ๑” และ “มังกรหยก
ภาค ๒” รวมถึงบทสรุปอันเป็นความต่อเนื่องจากถาวร ลิกขโกศล ตรงกัน**

ตรงที่สถานะแห่งความเป็น “มาร” ของอวเอี้ยงฮง

ดังนั้น การได้รู้จักกับอวเอี้ยงฮงกระทั่งยอมเรียกเป็น “บิดา”
ดังนั้น การได้ฝึกปรีชาวิทยาศาสตร์เพลงมวยคางคกและลมปราณย้อนกลับ
จากอวเอี้ยงฮง จึงแทนที่จะเป็นคุณกลับเป็นโทษ

ส่งผลสะท้อนให้กับชีวิตของเอี้ยก่วยหลายครั้งหลายครา

กวีลหาลมปราณคางคก

การมี “วิชา” และความสัมพันธ์อันมากด้วยเงื่อนปมของ
เอี้ยก่วย ส่งผลทั้งในด้านอันเป็นคุณและในด้านอันเป็นโทษ

๑ วิชาเพลงมวยคางคกทำให้เอี้ยก่วยมี “ของ”

ขณะเดียวกัน ๑ ของอันเอี้ยก่วยได้มาจากอาวเอี้ยงฮงกลับกลายเป็นพิษ กลับกลายเป็นอันตราย

ทำให้เกิดความคลางแคลงใจในตัวเอี้ยก่วย

เป็นความคลางแคลงใจเสริมเติมจากสภาพความเป็นจริงที่เอี้ยก่วย
เป็นบุตรของเอี้ยคังซึ่งมีโทษฐาน “นับถือโจรเป็นบิดา ทรยศต่อแผ่นดิน
ซ่อง”

การดำรงอยู่ในวัยเยาว์ของเอี้ยก่วยจึงดำเนินไปอย่างไม่ราบรื่น
เห็นได้จากความหวาดระแวงของอึ้งย้งทำให้เส้นทางการศึกษา
ของเอี้ยก่วยดำเนินไปในวิถีของ “หนอนตำรา” มากกว่าจะเป็นในเรื่อง
วิชาฝีมือ

เป็นไปในทาง “บุ๋น” มากกว่าจะเป็นไปในทาง “บู๊”

อย่างไรก็ตาม แม้จะถูกกีดกันในกระบวนการทางการศึกษา แต่
เอี้ยก่วยก็ยอมรับ แต่ก็มิได้ยอมจำนน

วิชาที่มันฝึกปรือด้วยตนเอง กลับเป็นการเดินลมปราณอันอว
เอียงหงเคยสอน

นั่นก็คือการถ่ายทอดวิชาฝีมือจากอวเอียงฮงก่อนเดินทางมายัง
เกาะดอกท้อ อวเอียงฮงย่อกายลง ปากส่งเสียงร้อง กู กู กู ๓ คราว
ผลักมือทั้ง ๒ ออก

ได้ยินเสียงโครมกึกก้อง กำแพงดินเบื้องหน้าพังทลายลงตามพลัง
มือ

ก่อกวนจนดินโคลนคละคลุ้ง ผงคลีตลบอบอวล เอี้ยก้วยชมดูจน
ปากอ้าตาค้าง แลปลิ้นออกมา ในใจทั้งแตกตื่นทั้งยินดี

“นั่นเป็นวิชาฝีมืออันใด ข้าพเจ้าสามารถเรียนรู้หรือ”

“นี่เรียกว่าลมปราณคางคก (กับม้อง) ขอเพียงเจ้ายอมพากเพียร
พยายามย่อมต้องเรียนรู้ได้”

กิมย้งอธิบายว่า วิชาลมปราณคางคกนี้เป็นสุดยอดของวิชาฝีมือ
ในแผ่นดิน มีเคล็ดความลึกล้ำพลิกแพลงกลับกลายไม่สิ้นสุด ขั้นตอน
ของการฝึกกำลังภายในยิ่งลำบากยากเย็น ขอเพียงฝึกฝึกพลาดสักเล็ก
น้อยต้องรับบาดเจ็บสาหัส หากไม่ก็ระอากโลหิตเสียชีวิต

ครั้งกระนั้น แม้แต่อวเอียงโคกที่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเขา
อวเอียงฮงยังไม่ถ่ายทอดให้

เอี้ยก้วยไม่มีพื้นฐานพลังฝีมือ มาตรฐานท่องจำเคล็ดวิชาขั้นแรก
เริ่มต้นไว้ แต่ไหนเลยเข้าใจความหมายที่เคลือบแคลง จนใจที่เอี้ยก้วย
ชาญฉลาดหลักแหลม ส่วนใดที่ไม่เข้าใจจะรบเร้าให้ผู้คนอธิบาย

เมื่อเดินทางไปยังเกาะดอกท้อ ถูกเหยียดหยามชิงชังจากพี่น้อง
ตระกูลบู๊ รวมถึงก๊วยพู้ หนไม่ได้ถึงกับวิวาทต่อยตีและหลบหนีเร้นหาย
อยู่ถึงครึ่งวัน ๑ คืน

คำคั้นนั้น เอี้ยก้วยหลับไหลภายในถ้ำ เคลิ้มหลับไปครู่หนึ่ง

พลันเห็นอวเอี้ยงสงเข้าถ้ำมากล่าวว่า “เด็กเอ๋ย เรามาสอนวิชา
ฝีมือแก่เจ้า จะได้ต่อสู้กับปีศาจน้อยตระกูลนี้ทั้ง ๒”

เอี้ยก่วยยินดียิ่ง ติดตามอวเอี้ยงสงออกจากถ้ำ

เห็นอวเอี้ยงสงนั่งยองๆ กับพื้นส่งเสียงร้อง ฦ ฦ ฦ ผลักดัน ๒ มือ
ออก เอี้ยก่วยฝึกปรือตามนั้น รู้สึกว่าต่อยหมัดเตะทำได้เหมาะสมเจาะ
อวเอี้ยงสงพลันต่อยหมัดมา เอี้ยก่วยหลบหลีกไม่ทัน

เสียงโครมเมื่อถูกต่อยใส่ขม่อม ศีรษะปวดแปลบอย่างรุนแรง ต้อง
ส่งเสียงร้องคำหนึ่งกระโดดปราดขึ้นมา

เสียงโครมดังขึ้นที่ศีรษะอีกครา

ที่แท้เมื่อครู่หลับฝันไป เอี้ยก่วยยกมือลูบคลำศีรษะพบว่าวมปุ่ด
ขึ้นมาได้รับความเจ็บปวดยิ่งอดทอดถอนใจมิได้

พลางเดินออกจากถ้ำมองไปที่ขอบฟ้าเห็นดาวอ่อนจางหลายดวง
ประดับอยู่บนยอดไม้ หวนนึกทบทวนถึงวิชาฝีมือที่อวเอี้ยงสงถ่ายทอด
ให้ กลับนึกไม่ออกแม้แต่น้อย เอี้ยก่วยย่อกายลงปากส่งเสียงร้อง ฦ ฦ ฦ
คิดใช้เคล็ดวิชาลมปราณคางคกซึ่งอวเอี้ยงสงถ่ายทอดให้ที่เมืองเกียเฮง
ผ่านทางหมัดเท้า แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจใช้ออก

เอี้ยก่วยครุ่นคิดอย่างเคร่งเครียดเหม่อมองท้องทะเลเวียงไพศาล
ความรู้สึกอันอ้างว้างยิ่งรุนแรงกว่าเดิม

ทั้งหมดเป็นความคับแค้นแน่นในอก ทั้งหมดสะท้อนให้เห็นภาวะ
และความผูกพันอันลึกซึ้งระหว่างเอี้ยก่วยกับอวเอี้ยงสง

ยามคับแค้นกลับนึกถึงอวเอี้ยงสง แสดงว่านามนี้ทรงความหมาย
ขณะเดียวกัน แม้กระทั่งในความฝันก็บังเกิดนัยประหวัดถึงวิชา
ลมปราณคางคกอันเคยได้รับการถ่ายทอด สะท้อนถึงความโหยหาในวิชา
และพลังฝีมือ

ต้องการ “วิชา” มาปกป้อง คุ้มครองตนเอง

ลมปราณคางคก

ไม่ว่าจะเรียกการต่อสู้ระหว่างเอี้ยก่วยกับพี่น้องตระกูลบู๊
ว่าเป็นการวิวาท หรือจะเลียงไปใช้คำว่า “ประกระบวนท่า ชักซ้อมมือ”

แต่ความเป็นจริงก็คือ การปะทะ การขัดแย้ง

พลันที่คำว่า “ท่านกล้าหรือไม่” ออกมาจากปากได้รับการยำเป็น
คำรบ ๒ ที่ใบหน้าก็บังเกิดควมมีดวูบวาบ ดวงตาข้างซ้ายถูกเอี้ยก่วย
ตอยใส่หมัดหนึ่ง บู๊ชีวนั้นถึงกับชวนเซเสียหลักแทบสะดุดล้มลง

“ท่านทำร้ายโดยไม่บอกกล่าว ช่างไร้ยางอายนัก” บู๊ตงผู้กระซก
เสียงเปิดโปง

พลางใช้หมัดที่ก๊วยเจ๋งถ่ายทอดให้ตอยใส่หว่างเอว เอี้ยก่วยไม่
รู้จักถลันหลบจึงถูกหมัดตอยใส่ เห็นบู๊ตงผู้เตะออกอีกเท้าหนึ่ง หวังสมอง
พลันบังเกิดปฏิกิริยานูนึกถึงกระบวนท่าที่ก๊วยเจ๋งถ่ายทอดให้แก่ ๒ พี่
น้อง ดังนั้น งอเท้าขวาเล็กน้อย ยื่นมือซ้ายดันใส่ข้อเท้าขวาที่บู๊ตงผู้เตะ
กราดมา

เป็นกระบวนท่าในวิชาคว่ำจับของผู้กล้าซ่อนกายในตลาดซ้วน
กิมฮวดนาม “ค้ายื่นซื้อผลัดเปลี่ยนเสา” (เกาะเนี้ยอ้วนเถียว)

เป็นกระบวนทำอันเอี้ยก้วยได้มาในลักษณะ “ลอบลัก”

ลอบลักระหว่างก๊วยเจ๋งให้ ๒ เฮียตีตระกูลบู๊ฝึกซ้อมทบทวน ๒ เฮียตีความจริงเรียนรู้อันหากใช้จริงกลับไม่คล่องแคล่วปราดเปรียวเช่นเอี้ยก้วย

ทั้งๆ ที่เอี้ยก้วย “ลอบลัก” แอบดูเพียงชั่วครู่ชั่วยาม

ความได้เปรียบของเอี้ยก้วยจำเพาะในตอนเริ่มต้น แต่เมื่อต่อยตี
สู้ประยุทธ์กันนานเข้า ฝ่ายที่กระทำก็กลับกลายเป็น ๒ เฮียตีตระกูลบู๊
บู๊ชิวบั่นยืนแขนซ้ายปิดป้อง มือขวาตะปบคว้าปากเสื้อเอี้ยก้วย
กระซาดึงโดยแรง

ขณะเดียวกัน หมัดทั้ง ๒ ของบู๊ตึ้งย้งกระแทกใส่ชายโครงด้านหลัง
เอี้ยก้วยไม่อาจทรงกายมัน ล้มคว่ำไปเบื้องหน้า

บู๊ตึ้งย้งใช้ ๒ มือกดศีรษะถามว่า “ยอมรับนับถือแล้วหรือไม่”

“ผู้ใดยอมรับนับถือสุนัขบ้าเช่นท่าน” เอี้ยก้วยกระซาดึงเสียงตอบ

บู๊ตึ้งย้งเดือดดาลเป็นการใหญ่ กดใบหน้าเอี้ยก้วยใส่พื้นทราย “ท่าน
ไม่ยอมรับนับถือก็ปล่อยให้ท่านอดอดขาดใจตาย”

ในดวงตา จมูก ปากของเอี้ยก้วยเต็มไปด้วยเม็ดทราย

พริบตานันหายใจไม่ออก เพียงชั่วขณะตลอดทั้งร่างแบ่งพองแทบ
ระเบิด ๒ มือบู๊ตึ้งย้งกดศีรษะมันโดยแรง บู๊ชิวบั่นก็ข่มอยู่บนต้นคอ สุดที่
จะดิ้นรนหลุดรอดได้

ขณะที่อดสูที่สุดทนทาน กำลังภายในอันสั่งสมจากการฝึกปรือตาม
แนวทางของอาวเอี้ยงฮงพลันแผ่ทะลักออก รู้สึกว่าจุดตั้งซึ่งที่ท้องน้อย
ปรากฏพลั่งความร้อนสายหนึ่งพุ่งขึ้นมา ตลอดทั้งร่างกระปรี้กระเปร่า
เปี่ยมพลัง

พลันทะลึ่งปราดขึ้น ไม่ทันลืมหันตามองก็ผลัดฝ่ามือทั้ง ๒ ออก

คราครั้งนี้กระแทกถูกท้องน้อยของอีกฝ่าย บู้ชีวนั้นร้องโอยคำหนึ่ง
ล้มลงยั้งติดกับพื้น ลื่นลื่นลื่นลื่น

พลั้งฝ่ามือนี้เกิดจากลมปราณคางคก

ลมปราณคางคกอันเป็นยอดวิชาของอวเอี้ยงฮง มาตราว่ามี
อานุภาพไม่ถึงครึ่งส่วนของอวเอี้ยงฮง กอปรกับเอี้ยก่วยไม่รู้จักใช้ออก
แต่ยามร่อแร่คับขันใช้ออกไปตามสัญชาตญาณ บู้ชีวนั้นกลับไม่อาจ
ทนทานรับได้

บูตงอยู่สะอึกปราดไปเห็นผู้นอนนอนแน่นิ่งไม่ไหวติง ๒ ตาเหลือก
ขึ้นกลับเข้าใจว่าถูกเอี้ยก่วยฟาดตายแล้ว ยามตื่นตระหนกร้องว่า

“ซือแป๋ ซือแป๋ ตีตีข้าพเจ้าตายแล้ว ตีตีข้าพเจ้าตายแล้ว”

เอี้ยก่วยถ่มดินทรายในปาก ขยี้เม็ดทรายในดวงตาออก รู้สึกตลอด
ทั้งร่างอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง คิดก้าวเท้าแม้สักก้าวเดียวยังลำบากยากเย็น
เห็นบู้ชีวนอนหงายแน่นิ่ง ทั้งยังได้ยินบูตงอยู่ร้องคำ “ตีตีข้าพเจ้า
ตายแล้ว” จิตใจถึงกับเลอะเลือนเลือนลอย ไม่ทราบเวลาที่แท้เกิดเรื่องราว
ใด แม้สำนึกแน่แท้ใจว่าผิดทำจนใจที่ไม่มีเรี่ยวแรงหลบหนีหน้า

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใดเห็นก๊วยเจ๋ง อึ้งย้งรีบรุดมา

วินาทีเป็นตายนี้นำเอี้ยก่วยพานพบอีกชะตากรรมหนึ่งของ
ชีวิต ก๊วยเจ๋งโอบอุ้มร่างบู้ชีวนั้นขึ้น นวดเพ้นทรวงอก ท้องน้อย อึ้งย้งเดิน
ถึงข้างกายเอี้ยก่วยถามว่า “อวเอี้ยงฮงเล่า เขาอยู่ที่ใด”

เอี้ยก่วยเลอะเลือนมึนงงหาได้ตอบคำไม่ อึ้งย้งถามย้ำอีกว่า “เขา
ถ่ายทอดวิชาลมปราณคางคกนี้ให้แก่เจ้าตั้งแต่เมื่อใด”

เอี้ยก่วยคล้ายได้ยิน คล้ายไม่ได้ยิน

๒ ตาเบิกค้ำง ชิมเซาราวสูญเสียวินญาณ แต่ปิดปากสนิท
กริ่งเกรงเปล่งวาจาออก

คำพิพากษา เอี้ยก้วย

ปมของเอี้ยก้วยลำพังเป็นบุตรของเอี้ยคังกี้นักหนาสาหัส
อย่างยิ่งอยู่แล้ว เมื่อกรณีของอวเอี้ยงฮงเข้ามาอีก ยิ่งทับทวีเป็น “ดับเบิล”

ทุกอย่างล้วนเป็น “กรรมเก่า” ก่อนเอี้ยก้วยก่อกำเนิดเกิดขึ้นทั้งสิ้น
กั้วตึงอ๊กพอฟังก้วยพูบอกเล่าสภาพที่เอี้ยก้วยห้อยหัวกลับ ทั้ง
ได้ยินว่าเอี้ยก้วยพาดบู๊ชีวบัน “ตายคามือ” หวนนึกถึงเด็กน้อยนี้เป็นศิษย์
ของอวเอี้ยงฮง ความอาฆาตแค้นที่สู่มัดดอกล้วนระบวยใส่เอี้ยก้วย

ได้ยินอึ้งยังเฝ้าถาม “อวเอี้ยงฮงอยู่ที่ใด” เอี้ยก้วยกลับไม่แยแส
สนใจจึงเดินเข้ามายกไม้เท้าเหล็กขึ้นตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“โจรใจอวเอี้ยงฮงอยู่ที่ใด เจ้าไม่บอกจะพาดเจ้าตายในไม้เท้า
เดียว”

ยามนี้เอี้ยก้วยพานตัดใจไม่เสียดายชีวิต ร้องดังๆ ว่า “เรามีไซ้
โจรใจ เขาเป็นคนดี ท่านพาดข้าพเจ้าจนตายเถอะ ข้าพเจ้าไม่บอกแม้
สักคำเดียว”

กั้วตึงอ๊กเดือดดาลเป็นการใหญ่ กระแทกไม้เท้าเหล็กลง

“ซื่อแป้ใหญ่ อย่าได้” ก้วยเจ้รีบร้องทัดทาน

ได้ยินเสียงขาด ไม่ทำหลักเฉียดผ่านข้างกายเอี้ยก้วยกระแทกใส่
พื้นทราย

ที่แท้กัวต้งอักรุ่นคิดว่า หากฟาดเด็กชายเยาว์วัยเช่นนี้จนตายออก
จะไม่ถูกต้อง ขณะที่กระแทกไม่ทำออกก็เบี่ยงเบนจากเป้าหมายเล็กน้อย
กล่าวสำหรับเสียงเกรียวกราด “เจ้าไม่บอกแน่นอน”

“ท่านเก่งกล้าสามารถก็ฟาดข้าพเจ้าจนตาย ข้าพเจ้ายังเกรงกลัว
แต่มาบอดท่านหรือ” เป็นการสวนกลับจากเอี้ยก้วย

ก๊วยเจ๋งกระโดดเข้ามาตบหน้าเอี้ยก้วยอย่างหนักหน่วงขาดหนึ่ง
“เจ้ากล้าเสียมารยาทต่อใจชื้อเอี้ยถึงเพียงนี้”

“พวกท่านไม่ต้องลงมือ เมื่อต้องการชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอตาย
เอง” กล่าวจบวิ่งตะปิงสู่ทะเลใหญ่

เอี้ยก้วยทั้งไม่ร้องไห้เสียใจ ทั้งไม่แสดงความหวาดกลัว

ให้หลังไม่นาน อึ้งย้งพุ่งตัวลงสู่ท้องทะเล แหกว่ายออกไป พลัน
ดำดิ่งลงใต้น้ำจุดลากเอี้ยก้วยกลับมาพาดเกยกับโขดหิน ปล่อยให้
อาเจียนน้ำทะเลในท้องออกมา ฟันคื่นสติดอย่างแฉ่มซ้ำ

วินาทีแห่งการตัดสินใจของเอี้ยก้วยต่อหน้ากัวต้งอักรุ่น ก๊วยเจ๋ง และ
อึ้งย้ง ครั่งนี้มีผลสะท้อนอย่างสูงต่อชีวิตของมัน

ก่อให้เกิดการประชุม “ร่วม” และ “ตัดสินใจ”

ก๊วยเจ๋งมองดูกัวต้งอักรุ่นซึ่งเป็นอาจารย์ของอาจารย์ มองดูอึ้งย้งซึ่ง
เป็นภรรยาอันเป็นที่รักและเคารพอย่างสูง

ถามขึ้นว่า “ทำอย่างไรดี”

“วิชาฝีมือของมันเป็นี่เรียนก่อนที่จะมายังเกาะดอกท้อ หากมัน
อวอเอี้ยงฮองมาที่เกาะพวกเราเป็นไปไม่ได้ที่จะไม่ล่วงรู้” เป็นบทสรุปจาก
อึ้งย้ง

ก๊วยเจ๋งผงกศีรษะแสดงความเห็นพ้อง

“พรุ่งนี้เราจะกลับเมืองเกียเฮง” เป็นการบอกกล่าวจากกั้วตึงอ๊ก กั้วเจ้งกับอึ้งย้งสบตากันดูบหนึ่งยอมเข้าใจความหมายของโจ้วซือเอี้ย ท่านผู้เฒ่าไม่ต้องการอยู่ในสถานที่เดียวกับศิษย์ของอาวเอี้ยงฮง “โจ้วซือเอี้ย ที่นี่เป็นบ้านของท่าน ไยต้องยกให้แก่เด็กน้อยนี้”

ไม่มีการตอบจากกั้วตึงอ๊ก ไม่มีการอภิปรายอะไรต่อมิอะไร ต่อเนื่อง เรื่องนี้กั้วเจ้งรู้ดีที่สุดว่าควรจะทำอย่างไรจึงเรียกตัวเอี้ยกั้วย มาแล้วกล่าว

“เจ้าเสียมารยาทต่อโจ้วซือเอี้ย ไม่อาจอยู่ในสำนักเราอีก ภายหน้าเจ้าเพียงเรียกเราเป็นกั้วยแป๊ะแปะ เราไม่รู้จักอบรมสั่งสอนเกรงว่า กลับเสียอนาคตของเจ้า อีกหลายวันให้หลังเราจะส่งเจ้าไปสำนักเต็งเอี้ยง ภูเขางงนำ วิงวอนผู้อมตะ คุณจินหยิน แห่งสำนักช้วนจินรับเจ้าเป็นศิษย์ วิชาฝีมือของช้วนจินฝ่ายเป็นแนวทางเที่ยงแท้มาตรฐาน เจ้าอยู่ที่ตำหนัก เต็งเอี้ยง พากเพียรฝึกฝีมือ ชำระจิตใจ กล่อมเกลานิสัย ภายหน้าจะได้ เป็นวิญญูชนอันเที่ยงธรรม”

“ทราบแล้ว กั้วยแป๊ะแปะ” มันเปลี่ยนคำเรียกหา ไม่ยึดถือกั้วเจ้ง เป็นชื่อแป๊ะอีก

ไม่ว่าผู้ใหญ่ ไม่ว่าเด็กผู้เยาว์ เมื่อประสบกับสถานการณ์ร้อนแรง อย่างนี้ล้วนบังเกิดเอกภาพในทางความคิด

ผู้ใหญ่ไม่ต้องการให้อยู่ ผู้เยาว์ก็ไม่ต้องการอยู่

ผู้ใหญ่ไม่ต้องการจะเป็นชื่อแป๊ะ ขณะเดียวกันผู้เยาว์ก็ไม่ต้องการ จะดำรงอยู่ในฐานะแห่งศิษย์

จึงถึงเวลาที่เอี้ยกั้วยจะต้องร่อนเร่พเนจรอีกคำรบหนึ่ง

ชวนจินก้า ล้วนจริง

การ “จร” ครั้งนี้เป็นการจรจากสำนัก ๗ ผู้กล้าแห่งกังหนำ

เป้าหมายคือสำนักชวนจิน (ล้วนจริง) อันเป็นสำนักเดิมของเอี้ยคัง

เมื่อศึกษาจากหนังสือ “สกัดจุดยุทธจักรมังกรหยก” ของถาวร
สิกขโกศล

ชวนจินก้าเป็นชื่อนิยายสำคัญนิยาย ๑ ของศาสนาเต๋า กระแส
ธารของชวนจินก้าพัฒนาการเรื่อยมาจนถึงสมัยราชวงศ์ซ้อง เอ็งเต็งเอี้ยง
(พ.ศ. ๑๖๕๕-๑๗๑๓) จึงปรับปรุงหลักธรรมของลัทธินี้ให้สมบูรณ์ชัดเจน
และตั้งเป็นคณะนิยายหนึ่งของลัทธิเต๋าอย่างจริงจัง

และได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย

ท้ายที่สุด ลัทธิเต๋าเหลือนิยายสำคัญ ๒ นิยาย คือ ๑ เจี้ยอิด
(เจิ้งอี่) และ ๑ คือ ชวนจิน (ชวนเงิน)

นิยายเจี้ยอิด (เจิ้งอี่) วิวัฒนาการมาจากนิยายเทียนซือ ถือการ
ปลูกเสกเลขยันต์เป็นกิจกรรมสำคัญ นักพรตมีลูกเมียได้ และสืบทอด
ตำแหน่งเทียนซือกัน ปัจจุบันรุ่งเรืองในไต้หวัน

นิยายชวนจินเป็นฝ่ายฉีกพลั้งลมนปราชญ์และรักษาคนป่วยด้วยยา

คำว่า “ชวน” แปลว่าทั้งหมด ทั้งสิ้น, ล้วน คำว่า “จีน” แปลว่า
จริง, ดีงาม คำว่า “ก้า” แปลว่าลัทธิ ศาสนา นิกาย

ชื่อลัทธินี้จึงแปลเป็นไทยได้ว่า (ลัทธิเต๋า) นิกายล้วนจริงหรือ
สัจธรรม

หลักคำสอนของนิกายชวนจีนสลัดเรื่องมกายของนิกายเทียนซือทั้ง
คัดเอาข้อดีเด่นของพุทธศาสนาและลัทธิขงจื้อเข้ามาผสมผสานกับข้อดี
เด่นของลัทธิเต๋าเดิม

ยกย่องคัมภีร์เต๋าเต็กเก็ง (เต๋า), ปรัชญาปารมิตาหุทัย (พุทธ) และ
คัมภีร์กัณฑ์บุญกตเวทิตาธรรม (ฮั่วเก็งหรือเชียวจิงของขงจื้อ) เป็นคัมภีร์
สำคัญประจำลัทธิ

เข้าถึงความจริงทั้ง ๒ ฝ่ายคือ ศึกษาเข้าใจตัวเองจนทำให้
บริสุทธิ์ผ่องแผ้ว เป็น “ความจริงภายใน” ให้ท่านคนจน ขจัดทุกข์คนทั้ง
หลาย เห็นแก่ผู้อื่นก่อนเห็นแก่ตัวเอง เป็น “ความจริงภายนอก” เพราะ
ผ่องแผ้วทั้งภายนอก (การประพฤติปฏิบัติ) และภายใน (จิตใจ) จึงได้
นามว่า “ชวนจีน” (ล้วนจริง, ล้วนดีงาม, เป็นสัจธรรม)

ดังนั้น นักพรตของนิกายนี้ต้องสละบ้านเรือนและออกปฏิบัติธรรม
ไม่มีลูกเมีย ภิกขาจารย์ยังชีพ เป็นการสร้าง “ความจริงภายใน” และปฏิบัติ
ตนต่อผู้อื่นตามหลักที่ว่า “ยอมลำบากตนเพื่อให้ประชาชนได้รับประโยชน์
สุข” เป็นการสร้าง “ความจริงภายนอก”

ถ้าพิจารณาให้ดี หลัก ๒ ประการนี้มาจากหลักปัญญาคุณและ
กรุณาคุณของพุทธศาสนานั้นเอง

การสละตนเพื่อประชาชนนั้น นักพรตชวนจีนก้ามี่ชอบขำงาน
กว้างขวางกว่าพระภิกษุ อาจช่วยปราบโจรผู้ร้าย ต่อสู้กับข้าศึกศัตรูก็ได้
นี่เป็นหลักธรรมของลัทธิขงจื้อ ส่วนการฝึกพลังลมปราณเป็นเรื่องของ
ฝ่ายลัทธิเต๋า

จากที่ก๊วยเจ๋งแนะนำเซียงซุนจื้อ (ผู้่อมตะ) คุจินหยิน (ท่านผู้บรรลु

มรรคผลแก่คุณ) อาจเป็นสะพานเชื่อม หากที่สำคัญกลับเป็น “แอ้งต๋องเอี้ยง” มากกว่า

แอ้งต๋องเอี้ยง (พ.ศ. ๑๖๕๕-๑๗๑๓) เป็นชาวเมืองเชียงหยาง เดิมมีชื่อตัวว่าตงฮู (จงฟู) ชื่อรองว่า หยุนเค็ง (หยุนชิง)

เป็นคนรูปร่างผิวดำสง่างาม จิตใจเอื้อเฟื้อกว้างขวาง สุภาพรอบคอบวังคัง จึงมักให้ทานคนยากคนจนอยู่เสมอ

เมื่ออายุได้ ๑๘ ปี เกิดข้าวยากหมากแพง ผู้คนเข้ามาฉกชิงข้าวของในบ้านไปหมด ทางกัณฑ์จับตัวคนเหล่านั้นมาส่งให้ แอ้งต๋องเอี้ยงกลับกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่อาจดูคนเหล่านั้นรับโทษได้ ท่านปล่อยพวกเขาไปเถอะ”

ช่วง พ.ศ. ๑๖๗๓-๑๖๘๐ สอบเข้ารับราชการฝ่ายขุน (พลเรือน) หลายครั้งแต่สอบไม่ได้

ปี พ.ศ. ๑๖๘๑-๑๖๘๓ จึงหันไปสอบฝ่ายบู๊ (ทหาร) ได้อันดับ ๑ ช่วงหันมาเอาดีทางบู๊นี้เปลี่ยนชื่อตัวเป็นเต็กฮุย (เต๋อเว่ย) และชื่อรองว่า ลีฮั้ง (ลีฮอง)

ตามตำนานกล่าวว่า แอ้งต๋องเอี้ยงชอบท่องเที่ยวไปตามป่าเขา ลำเนาไพร ครั้งหนึ่งได้พบลือทงปิน ได้รับการถ่ายทอดเคล็ดวิชาเต๋าจนแจ่มแจ้งจึงสละลูกเมียออกปฏิบัติธรรมอยู่บนเขาจนน้ำ

นี่คือปรมาจารย์แห่งสำนักช้วนจิน อันเป็นอาจารย์ของคุณจินหยินอีกทอดหนึ่ง

ไม่ว่าเมื่อก๊วยเจ๋ง อึ้งย้ง นำเอี้ยก่วยเดินทางจากเมืองเกียเฮง กังหนำไปยังเกาะดอกท้อเพื่อร่ำเรียนวิทยายุทธ์ ไม่ว่าเมื่อก๊วยเจ๋งนำเอี้ยก่วยเดินทางออกจากเกาะดอกท้อไปยังเขาจ่งน้ำ

ล้วนเป็นเรื่องเพริศแพร้วพรรณราย เปี่ยมด้วยความหวัง

กระนั้นเมื่อร่ำเรียนอยู่บนเกาะดอกท้อ เอี้ยก่วยกลับมิได้เป็นไป

อย่างที่คาดหวัง เพราะที่อึ้งยังถ่ายทอดวางพื้นฐานเป้าหมายมิใช่ “วิทยายุทธ์” หากเพื่อให้เป็น “หนอนตำรา”

การเดินทางจากเกาะดอกท้อไปยังเขาจนน่าจะเป็นเช่นใด
ต้องตามไปอย่างกระชั้นชิด

กลอนบนหลักศิลา

หากศึกษาจาก “มังกรหยก” นับแต่สำนวนแปลและเรียบเรียงของจำลอง พิศนาคะ ไปยังสำนวน ว. ณ เมืองลุง สำนวน น.นพรัตน์ กระทั่งสำนวน “คนบ้านเพ”

ต่างก็ดำเนินไปตามลีลาและทิศทางแห่งตน

สำนวน จำลอง พิศนาคะ ระบุว่า “เราจะส่งตัวเจ้าไปสำนักตั้งเอียงแก่งที่ภูเขางงนำข้าวเพื่อจะให้เจ้านี้ไปเป็นศิษย์ของครูชู่กี ผู้เป็นหัวหน้าใหญ่หรือกั๊วจู้ของพวกนักพรตช้วนจินก้า”

สำนวน ว. ณ เมืองลุง “เราจะส่งเจ้าไปที่ตั้งเอียงแก่งบนภูเขางงนำว๊ิงวอนคูจินหยินของสำนักช้วนจินรับเจ้าไว้เป็นศิษย์ วิทยายุทธ์ของสำนักช้วนจินนับเป็นวิสุทธิมรรคในยุทธจักร เจ้ามานะพยายามฝึกวิทยายุทธ์และบำเพ็ญจิตใจในตั้งเอียงแก่ง หวังให้กายหน้าเจ้าเป็นวิญญูชนที่ติ่งาม”

เช่นเดียวกับ น.นพรัตน์ ยืนยันผ่านคำกล่าวของก๊วยเจ๋งต่อเอี้ยก่วย

“วิชาฝีมือของช้วนจินฝ่าย (สำนักล้วนจริง) เป็นแนวทางเที่ยงแท้ มาตรฐานเจ้าอยู่ที่ดำหนักตั้งเอียง พวกเพี้ยรฝึกฝีมือ ชำระจิตใจ

กล่อมเกลานิสัย ภายหน้าจะได้เป็นวิญญูชนอันเที่ยงธรรม”

เช่นเดียวกับ “คนบ้านเพ” “อีกไม่กี่วันข้าจะพาเจ้าไปส่งยังอาราม
เต็งเอี้ยงเก้งบรรพตจงหน้าข้าว ขอร้องท่านนักพรตเลี้ยงขุนโจอู (ซูก) จั๊ยยัง
(ผู้วิเศษ) แห่งสำนักฉวงจิงรับเจ้าไว้เป็นศิษย์ วิทยายุทธ์ของสำนักฉวงจิง
จึงเป็นศิลปยุทธ์ขนานแท้ เจ้าจงวิริยะอุตสาหะฝึกเรียนวิชาในอาราม
เต็งเอี้ยงเก้ง เพียรบำเพ็ญตนฝึกนิสัย หวังใจว่าในวันข้างหน้าเจ้าจะเป็น
สุภาพบุรุษคนหนึ่ง”

ไม่ว่าจะเรียก “ซ่วนจิน” ไม่ว่าจะเรียก “ซ่วนจิน” ไม่ว่าจะเรียก
“ฉวงจิง” ก็อย่างเดียวกัน นั่นคือมีรากฐานมาจากท่านเฮ้งเต็งเอี้ยง
ความน่าสนใจก็คือ ก็ยังคงกล่าวถึงท่านเฮ้งเต็งเอี้ยงอย่างไร

**ปมเงื่อนอยู่ตรงที่คู้ซูกิก๊วก้วยเจ้งเดินไปยังหลังหินใหญ่ก้อนหนึ่ง
บนก้อนหินสลักอักษร เมื่อลู่บลำตามรอยอักษรเป็นกวีนิพนธ์บทหนึ่ง**

โดย จำลอง พิศนาคะ เรียกว่าเป็น “โคลง” และถอดความออกมา
ว่า

“จื้อบั้งคิดทำลายแคว้นจีนและช่วยเหลือแผ่นดินอันให้รุ่งเรือง
เหมือนดังกับเป็นหลักของแผ่นดิน ใครจะท่องเที่ยวไปอยู่ภายในดงสน
ครั้นเมื่อการสำเร็จแล้วก็ได้จากไปแต่ลำพังผู้เดียว ผู้วิเศษกับหนังสือวิเศษ
ได้สร้างสิ่งของขึ้นมิใช่เบา เฮ้งเต็งเอี้ยงเป็นผู้ตั้งนักพรตซ่วนจินก้าขึ้น ความ
คิดสูงส่งด้วยจิตใจอันพระนางสมวิสัยชายชาญนักรบ

เวลาที่ผ่านมา รอยเท้ามิได้กลับคืนมา ร่างกายและวิญญาณอยู่ใน
ในที่ฝั่งศพ คนเราย่อมถ่ายทอดธัมมะการเป็นคนให้กับเขียนทั้งสองได้
มาพบกัน

ที่นี้คือเชิงเขาจงน้ำข้าวซึ่งปรากฏเป็นสำนักนักพรต ซึ่งมียอดเขา
สูงและสร้างอยู่ในกลุ่มคว้นเมฆหมอก”

และเนื้อความเดียวกันนี้ที่ น.นพรัตน์เรียกว่าเป็น “กลอน” ถอดออก
มาได้ว่า

จื้อบั้งคิดล้างทรราช
เก็บบาทจากใต้สะพานข้าม
ช่วยฮั่นสร้างวีรกรรม
ตั้งเสาข้ามแม่น้ำ
สำเร็จกิจถอนกายา
ทองหรรษาทั่วแดนดิน
ยอดคนกำนัลตำรา
ฟ้าส่งเสริมความสำเร็จ
เต่งเอี้ยงก่อตั้งล้วนจริง
สรรพสิ่งคาดการณ์ก้าวไกล
สง่าสมอาชาไนย
ทำการใหญ่ฮึกเหิมหาญ
ลั้มเหลวถอดใจวาง
ตั้งซากค้ำแดนสุสาน
แรกเริ่มสู้มรรคา
สองเขียนพบหน้าฉันทมิตร
เขาจงนำแดนสถิต
สิ่งที่คิดสิ้นสูญสลาย

ใครที่มีได้มีพื้นฐานในเรื่องประวัติศาสตร์จีน อ่านแล้วก็อาจจะงุนงง
สงกา น่ายินดีที่เมื่อเข้าสู่สำนวนแปล ว. ณ เมืองลุง ก็มิได้ถอดออกมา
เป็นโคลงหรือกลอน

หากแต่รวบรัดในลักษณะอธิบาย

“ตอนต้นของกลอนยกย่องสรรเสริญเตี้ยเลี้ยงที่เป็น ๑ ใน ๓ เซษุ-
บุรุษช่วยเหลือเล่าปึ้งจนสร้างแผ่นดินฮั่นปราบดาภิเษกขึ้นเป็นพระเจ้าฮั่น
โกโจ ส่วนช่วงหลังยกย่องเอี้ยงเต่งเอี้ยงที่สร้างสำนักช้วนจินขึ้นในแผ่นดิน”

กว่าจะถึง “เอี้ยงเต่งเอี้ยง” ก็ต้องผ่าน “เตี้ยเลี้ยง”

จางเหลียง เอ็งเต้งเอี้ยง

กล่าวสำหรับ ๔ จอมยุทธ์ที่แปลและเรียบเรียงมังกรหยก
อาจถือได้ว่า จำลอง พิศนาคะ บุกเบิก ถัดมาเป็น ว. ณ เมืองลุง และ
น.นพรัตน์

ที่สุดท้ายปลายโด่งคือ “คนบ้านเพ”

จำลอง พิศนาคะ ถอดออกมาระบุว่าเป็นโคลง ว. ณ เมืองลุง ใน
เบื้องต้นเรียกเป็นกลอน แต่ในไม่ก็บรรทัดต่อมาเรียกเป็นโคลง น.นพรัตน์
ถอดเป็นกลอนตั้งแต่ต้นจนจบ “คนบ้านเพ” เรียกว่าเป็นโคลง

“เตี้ยเลี้ยงหมายลั้มลั้งรัฐฉิน เคยช่วยเก็บบาททุกกาแก่ชายชราได้
สะพาน

เฒ่าประหลาดมอบหนังสือพิสดารให้หนึ่งเล่ม ต่อมาได้ช่วยบุกเบิก
แผ่นดินอัน

เป็นหนึ่งในสามเสาหลักที่ค้ำฟ้า การสำเร็จขอจากอำลาท่องไปใน
พนาพดงสนแดง

เต่งเอี้ยงก่อตั้งสำนักวงจิง คิดอ่านสูงส่งจิตพระนาง

วีรอาจองสมชายชาติวี กอบกู้แผ่นดินถิ่นล้าเนา

พลาดประสงคฺนี้กปลงสังเวช ปลีกวิเวกสุสานโบราณ
รำลือว่าคราครั้งนั้น สองเขียนมาประสบพบกัน
ณ บรรพตจรงหน้าซัว ที่มีหมอกคว้นปกคลุมทั้งแห่งนี้”
โคลงบทนี้เขียนขึ้นโดยบุคคล ๒ คน ซึ่งทั้ง ๒ คนนี้ล่วงแล้วแต่
เป็นผู้โดดเด่นยิ่งใหญในแวดวงบู้ลิ้ม
เป็นอรรถาธิบายจากคู้ชูกี้

คนแรกที่จำลอง พิศนาคะ และ น.นพรัตน์ เรียกว่า “จ้อบั้ง” นั้น ว.
ณ เมืองลุง และ “คนบ้านเพ” ระบุว่า เป็น “เตี้ยเลี้ยง”
น.นพรัตน์ ทำวงเล็บบอกว่า (“จ้อบั้ง” เป็นชื่อรองของเตี้ยเลี้ยง
สมัยต้นราชวงศ์ฮั่น)

บุคคลท่านนี้คือที่หนังสือไซอันซึ่งแปลมาในยุคใกล้เคียงกับ “สาม
ก๊ก” ถอดออกมาเป็น “เตี้ยวเหลียง” หรือที่บางเอกสารถอดออกมา
เป็น “จางเหลียง” หากประเมินจากที่กวียืนยันว่าเป็น “หลักของแผ่นดิน”
ก็ต้องนึกถึงบทสรุปของเล่าปingsเมื่อเป็นพระเจ้าฮั่นโกโจที่ว่า

“ข้าไม่อาจเทียบกับจางเหลียงได้ในด้านวางแผนในกระโจมคว่ำ
ห้วยพันลี้ ข้าไม่อาจเทียบกับเซียวเหอในด้านทำนุบำรุงสุทธาษฎร สมอง
ัญญาหารแก่แนวหน้ารักษาความสงบของประเทศชาติ ข้าไม่อาจเทียบ
กับหานซิ่นในด้านศิลปะแห่งการนำทัพ คุณกำลังพลนับล้านรบชนะทุกครั้ง
จางเหลียง เซียวเหอ และหานซิ่น ล้วนเป็นยอดคนในแผ่นดิน แต่
ข้าสามารถช่วยใช้พวกเขา นี่คือนิสัยที่ข้าสามารถยึดครองแผ่นดิน”

สำนวนแปล อธิคม สวัสดิญาณ หนังสือ “ฉางท่วนจึงศาสตร์แห่ง
การยึดหยุ่นพลิกแพลง”

ยืนยันความสำคัญของจางเหลียงและนำมาวางเรียงเคียงกับ
เฮ้งเต้งเอี้ยง เจ้าสำนักผู้ก่อตั้งซ้วนจินก้า

อันตามคำบอกเล่าของคู้ชูกี้ผ่านสำนวนแปล “คนบ้านเพ” บรรยาย
ว่า

อาจารย์ข้ามาได้เป็นนักพรตตั้งแต่เกิดหรือ ในวัยหนุ่มเคยเรียนรู้นั้น
ทั้งยังเรียนรู้อีกในเวลาถัดมา เป็นวีรชนคนกล้าที่เหยียบย่ำไปทั้งแดน
ยุทธจักร

เป็นเพราะเคียดแค้นทหารกิมก๊กผู้รุกรานที่เข้ามาทำลายไร่นาบ้าน
ช่อง ปองร้ายเช่นฆ่าทวยราษฎร์

เคยนำผู้คนลุกฮือขึ้นต่อต้านทหารกิมก๊ก แย่งยึดพื้นที่ชิงหัวเมือง
สร้างวีรกรรมอันเกริกเกียรติ อีกทั้งครึกโครมขึ้นบนแผ่นดินตงจ้วน แต่มา
ภายหลังเนื่องจากความเกรียงไกรแห่งกองทัพกิมก๊กท่านอาจารย์ประสบ
ความพ่ายแพ้ในสมรภูมิตั้งแต่ครั้งแล้วครั้งเล่า ไพร่พลบาดเจ็บล้มตายจาก
แทบมิเหลือหลง

จึงได้ออกบวชครองเพศบรรพชิตด้วยความเคืองแค้นปลงสังเวช
เวลานั้นเขาตั้งฉายาให้กับตนเองว่า “คนตายที่ยังเป็น” ฟานก้ออาศัย
อยู่ในสุสานโบราณแห่งหนึ่ง มิเคยย่างกรายออกจากประตูสุสานแม้แต่
เพียงก้าวเดียวเป็นเวลานานหลายปีติดต่อกัน นัยว่าแม้จะยังมีชีวิตอยู่แต่ก็
เหมือนตายไปแล้ว มิยอมอยู่ใต้ฟ้าเดียวกันร่วมกับโจรทมิฬกิมก๊กนั่นเอง

สอดคล้องกับที่ น.นพรัตน์ สรุปว่า เป็นความหมายว่าแม้ยังมีชีวิต
เท่ากับตายแล้ว ไม่ต้องการอยู่ใต้ฟ้าเดียวกับโจรใต้กิม พ้องกับพังเพยที่
ว่า มีความแค้นลึกกล้า ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน

นั่นคือประวัติความเป็นมาสันกระบี่ของเฮ้งเต็งเอี้ยงอันคู่หูที่
ร้อยเรียงให้ก๊วยเจ๋งรับทราบ อันเท่ากับยืนยันว่าสำนักลี้ว่นจิงมีรากฐาน
ความเป็นมาอันแข็งแกร่งยิ่ง

การย้ายจากเกาะดอกท้อมายังเขาจิงน่าของเอี้ยคังจึงสำคัญ
สะท้อนว่าก๊วยเจ๋งยังเปี่ยมด้วยความปรารถนาดี ต้องการให้
ทายาทเพียงหนึ่งเดียวของพี่น้องร่วมสาบานเอี้ยคังมีรากฐานอันแข็งแกร่ง
มั่นคง ก่อนทะยานไปในยุทธจักร

กระนั้น “เจตนาดี” ก็มิได้ส่งผลให้เกิด “ผลดี” ตามความคาดหมาย

ปมลูกจากอดีต

กล่าวสำหรับก๊วยเจ๋ง การพาเอี้ยก่วยเดินทางจากเกาะ
ดอกท้อมายังสำนักช้วนจินครั้งนี้เปี่ยมด้วยความหวัง

ไม่เพียงหวังเยื่อไผ่ไตรอันคู่จินหยินมีต่อเอี้ยก่วย

หากที่สำคัญเป็นอย่างมาก การดำรงอยู่อย่างเที่ยงแท้และเป็น
มาตรฐานของสำนักช้วนจินซึ่งเฮ้งเต็งเอี้ยงเป็นผู้สถาปนาและสร้างความ
รุ่งโรจน์ให้

ก็เป็นธงนำ ๑ ที่น่าเชื่อมั่นและศรัทธา

“วิชาฝีมือของช้วนจินผ่าย (สำนักลั่วนิจจริง) เป็นแนวทางเที่ยงแท้
มาตรฐาน เจ้าอยู่ที่ตำแหน่งเต็งเอี้ยง พากเพียรฝึกฝีมือ ชำระจิตใจ กล่อม
เกลานิสัย ภายหน้าจะได้เป็นวิทยุชนอันเที่ยงธรรม”

เป็นคำบอกของก๊วยเจ๋งต่อเอี้ยก่วย

ยิ่งเมื่อเดินทางมาถึงวัดโผนกวงหยี่เข้าเขตภูเขาจงน้ำ เห็นหลัง
ต้นสน เห็นหลักหินก้อนใหญ่ถูกหุ้มผ้าขาวมดบังเผยคำ “เซียงซุน”
(อมตะ) ก๊วยเจ๋งเดินไปแหวกหญ้าชมดูพบบนหลักหินจารึกกลอนบท ๑
ของผู้อมตะคู่ชู้ก็

